DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 12
DECEMBER 1964
113. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 12

DECEMBER 1964

113. ÅRG.

Indhold:

Stjernen ønsker sine
læsere en Glædelig Jul!

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Om freden og Julen

af *Præsident David O. McKay*

Endnu engang har vi alle det privilegium at leve på den tid af året, hvor verden tænker på den gang, den himmelske hærskare priste Gud og sagde: »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!« *(Luk. 2:14).*

Vi dyrker Jesus Kristus! Og vi gør dette, fordi vi ønsker at udvikle vore åndelige egenskaber. Vi gør det, fordi Han ikke blot er den Store Lærer, Menneskesønnen, Barnet fra Bethlehem, og den eneste indflydelse, som har ledet menneskene mere end alle andre indflydelser tilsammen, men også fordi Han er vor Herre og Frelser.

Et af de største principper, der er forbundet med Frelseren, er fred. Han sagde i Bjergprædikenen: »Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn.« *(Matt. 5:9).* Imod slutningen af sit liv sagde han til sine disciple: »Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.« *(Johs. 16:33).* Ved samme lejlighed sagde han: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!« *(Ibid. 14:27).*

Gennem hele Hans liv var fred på Hans læber og i Hans hjerte. Hvad er det for en fred, Han havde? Fred er fritagelse for personlige besværligheder, for familieklammeri, for nationale vanskeligheder. Den fred, som Frelseren belærte os om, henvender sig lige så meget til den enkelte som til samfundet. Det menneske har ikke fred, som er usand mod det, som Kristus hvisker til ham, det som samvittigheden byder ham. Jeg ved, at psykologer siger, at samvittigheden ikke altid er en sikker vejleder, men den er det bedste, et menneske har. Et menneske kan ikke have fred, hvis han er usand mod sit bedre jeg, hvis han overtræder retfærdighedens love, enten det drejer sig om, at han selv hengiver sig til en lidenskab eller last, giver efter for kødets fristelser, eller han er usand mod tilliden og overtræder retfærdighedens love, når han beskæftiger sig med sine medmennesker.

Freden kommer ikke til den, der overtræder loven. Freden kommer ved lydighed mod loven, og det er det budskab, som Jesus ville have os til at oprette blandt menneskene, ville have os til at forkynde for verden — fred til den enkelte, så han kan få fred med sin Gud; fuldendt harmoni mellem sig selv og loven, de retfærdige love, som han er undergivet, og som han aldrig kan undslippe fra; fred i hjemmet; familieliv i fred med deres naboer, fri for klammeri med familie og naboer; stræbende efter at være fri for de små misundelser, små aspirationer og ambitioner, som kommer ind i hjemmet og skaber disharmoni og ulykke; fred i familien mellem moder og fader, fader og børn, moder og børn, mand og hustru — det er det fredens evangelium, som blev forkyndt af det Menneske, hvis fødsel verden fejrer i denne måned.

Jesus kom for at oprette broderskab; han kendte ikke til nationalisme, heller ikke til personsanseelse. Han helbredte de hjælpeløse ved Bethesda; endog den kvinde, som var grebet i synd, og som selvretfærdige mennesker ville stene til døde, fik at vide, at hun skulle gå sin vej og »synd ikke mere«. Ikke blot de fattige og hjælpeløse nød godt af Hans broderkærlighed. Til den velhavende, men foragtede overtolder Zakæus, som klatrede op i et træ, så han kunne se over skaren, da Jesus og de Tolv kom, sagde Han: »Zakæus! .... stig ned; thi i dag bør jeg tage ind i dit hus.« *(Luk. 19:5).* Vi ved ikke, hvad der skete i det hus og hvad de talte om, men vi ved, at Zakæus' hjerte blev grebet, og han sagde: »Se, Herre! Halvdelen af, hvad jeg ejer, giver jeg til de fattige; og hvis jeg har presset penge af nogen, så giver jeg det firdobbelt tilbage.« *(Ibid. 19:8).*

Det er broderskabets ånd. Jesus svarede: »I dag er freden kommet til dette hus ...« *(Ibid. 19:9).*

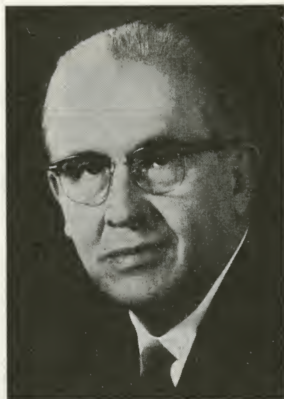
Gud velsigne jer i denne juletid, og hele verden også. Må der være fred i vore brødres og søstres hjerter over hele verden. Må den sande broderskabsånd altid vejlede jer.

En glædelig og velsignet jul være med jer alle, og et godt og lykkeligt nytår, det er min ydmyge bøn.

David O. McKay

FRELSERENS FØDSEL

af *Præsident Ezra Taft Benson*

En af de bemærkelsesværdige ting ved Frelserens fødsel er, at skønt det jødiske folk havde ventet i mange år på deres forjættede Messias, synes denne begivenhed faktisk at være gået ubemærket for sig.

Nogle få hyrder, som hørte englenes sang den vidunderlige nat, kom i hast for at se det lille barn, og Mattæus beretter, at nogle vise mænd fra Østen kom med kostbare gaver til den nyfødte Fredens Prins. Med undtagelse af disse få mænd finder vi imidlertid ingen omtale af, at nogen lagde mærke til betydningen af Hans fødsel. Lukas fortæller, at efter at hyrderne havde set Jesus, »fortalte de, hvad der var blevet sagt til dem om dette barn. Og alle, som hørte det, undrede sig over det, som hyrderne sagde til dem.« Men vi finder ingen beretning om, at hyrdernes forunderlige fortælling fik nogen til at »komme og se« den forjættede befrier af deres folk.

Idag befinder vi os selv i omtrent den samme situation som folket i de gamle tider. Verden sukker under byrden af fysisk og åndelig nedtrykthed, og menneskeheden længes inderligt efter noget, der kan frigøre dem. Mange ser efter et tegn, noget der kan give dem trøst, noget der kan kurere alle menneskehedens dårligheder på et øjeblik.

Imidlertid synes det moderne menneske, ligesom de gamle jøder, som fejlagtigt så efter en Messias, der skulle komme med magt for at befri dem for deres undertrykkere, også at have glemt, at Kristendommens virkelige forjættelse ikke er at løse alle vore problemer og kurere alle vore dårligheder med ét slag, men at give os mod og indre styrke til selv at overvinde disse ting.

Jesus sagde til sine disciple: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let.« *(Matt. 11:28—30).*

Her er nøglen: Frelseren lovede ikke, at Han simpelthen ville tage alle vore byrder bort til gengæld for vor tro på Ham. Tværtimod. Han forlanger, at vi bytter vor byrde med hans åg. De fleste folk studser over dette, og føler, at dette er altfor meget at bede om. Men hvor meget lettere er det ikke at bære evangeliets åg — at adlyde Hans bud og yde nogle få ofre — end at bære syndens og fortvivlelsens byrde!

Julen er for en stor del en glædelig tid på året, fordi det på en eller anden måde lykkes os nogle få øjeblikke at gribe underet fra den nat, da englene sang »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har Hans velbehag!« Vi lærer, hvad det betyder at tage Hans åg på os — at tjene vore medmennesker, at tænke på evangeliets principper og beslutte at efterleve dem mere fuldstændigt.

Må vi påny beslutte i denne juletid at tage Hans åg på os, at tjene Ham til enden i tro og med mod, og må vi have broderlig venlighed nok til at dele disse sandheder med dem, som stadig arbejder under verdens tunge byrder.

Fra missionens præsidentskab

»Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren! Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.« (Luk. 2:10—12).

Således kom den første jul ind i verden. En engel, som stod foran hyrderne, forkyndte vor Frelsers fødsel, og i samme øjeblik kunne himmelens hærskarer ikke længere holde deres glæde og taksigelse tilbage. Det majestætiske kor af tidligere dages hellige brød ud i sang, og hyrderne hørte dem synge: »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!« *(Luk. 2:14).*

Kristi fødselsdag har været fejret på forskellige tider af året — i januar, i april, i maj og i december. I virkeligheden er det ikke så vigtigt hvilken dag vi fejrer Kristi fødselsdag. Det vigtige er, at vi er klar over, at julen, den dag, som almindeligvis er fastsat til at fejre Kristi fødsel, betragtes som en dag, som burde forandre al sorg til kærlighed.

Den fare, som opstår, når vi fejrer julen, er muligheden for, at det virkelige formål med at fejre Kristi fødsel bliver undertrykt ved, at man tillader det åndelige at blive overskygget af det materielle. Den sande ånd, at give lykke til andre, at nyde gode venners venskab, og den tilfredsstillende viden om, at julen minder os om Kristi forjættelse om et nyt og bedre liv, må altid være forrest i vort sind. De himmelske hærskarers budskab giver os nøgleordet: for det første, tro på Guddommen er den første betingelse for lykke og fred, for det andet er venlighed (broderkærlighed) den næste betingelse, hvorved man kan opnå denne lykke og fred.

Julen er en tid, hvor vi skal erindre Kristus. Det er en dag, hvor vi skal styrke vor tro og drage nær til Faderen til det lille Barn i Bethlehem.

Han levede for os, for at vi kunne leve; Han døde for os, for at vi en gang kan undslippe syndens og dødens lænker. Han viste os den vej, som leder ind til selve Hans nærhed, til hvem Kristus bad på korset: »Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør«.

Ja, Jesus er Fredens Fyrste, men Han vil ikke bringe fred til verden på en eller anden magisk måde. Som Han altid har gjort, vil Han kun tilstå den i henhold til den lov, som den, ligesom alle velsignelser, er betinget af. Had avler had, kærlighed skaber kærlighed, venlighed indbyder til mere venlighed, og venlighed og kærlighed avler fred.

Når menneskeheden lærer denne simple lektie, vil freden komme som et naturligt resultat. Griske interesser vil svinde bort. Menneskene vil se på hinanden som brødre, alle skabt i Guds billede.

De vil forstå, at for at elske Gud, må de først elske deres næste som sig selv.

Lad os alle i vort hjerte i denne glade juletid nære kærlighed til vore medmennesker og slutte os til de himmelske hærskarer, der sang: »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!«

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

Engelens Budskab

af ældste *Mark E. Petersen*
af De Tolvs Råd

Hvad betyder julen for os? Betyder den kun: flitterstads, strålende lys, juletræer, udveksling af gaver, sange, latter, munterhed? Eller betyder den noget mere alvorligt?

Eller er den en kombination af begge dele?

Julen er i sandhed en glædens tid.

Naturligvis er der tid til latter, tid til god munterhed, tid til at synge, tid til spøg og lystighed. Julen var beregnet til at være en lykkelig tid. Men det er også en tid, hvor vi skal bede, en tid til at sige tak, en tid til at påskønne, en tid til ægte dyrkelse af Fredsfyrsten, hvis fødsel indledte den sande jul.

Husker De den digter, som sagde, at »verden er altfor meget for os?«

Husker De, hvordan den første jul var? Og husker De, hvor meget verden har føjet til dens højtideligholdelse, næsten udslettet dens sande betydning? Tænk et øjeblik på den første juleaften.

Maria og Josef var i Bethlehem. Der var ikke plads til dem i herberget. De søgte tilflugt i en stald. Al den ophidselse, der hører med til en barnefødsel, må have været der: veerne, moderens klageskrig, hastværket hos de kvinder, som kom for at hjælpe, og til sidst det lille barns skrig.

Ude på markerne var der hyrder, der holdt nattevagt over deres hjord. En engel viste sig for dem, et forunderligt syn. Herrens herlighed strålede om dem.

Hyrderne blev grebet af stor frygt.

Så talte engelen og sagde:

»Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.

Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde:

Ære være Gud i det højeste!
og på jorden fred
i mennesker, der har hans velbehag!«
(Luk. 2:10—14).

Det var den første jul.

Var der noget julebrænde, der blev brændt af? Var der nogen klokker? Nogen kristtorn og mistelten? Var der juletræer, pyntet med flitterstads og strålende lys? Var der latter og spøg? Var der en julemand eller små nisser? Der var ikke engang nogen, som kom med gaver den første juleaften. De vise mænd kom senere med det, de havde at tilbyde den nyfødte Konge.

Det var en anden slags nat — forskellig fra alt andet, man havde kendt før. Men det var den første jul — en nat med veer, en nat med kun lidt læ, en nat med slid, træthed og smerte. Men også en nat med *åbenbaring fra Gud* — med englebesøg — med hosiannaråb — med himmelske hærskarer, som sang den allerstørste julesang — »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!« *(Ibid. 2:14).*

Julen har gennemgået mange forandringer siden den første vidunderlige nat. Ligesom fortolkningen af evangeliet bærer overholdelsen af julen også mærker af uinspirerede mænd. Menneskene gik bort fra sandheden, så der kom et frafald fra evangeliet. Menneskene gik bort fra sandheden og mistede julens betydning. Ligesom de omgav evangeliet med menneskelavede begreber og skikke, således forandrede de også julen. Hedenske skikke kom ind i julen, ligesom hedenske ritualer blev knyttet til evangeliet. Selv det engelske navn for jul — Christmas — blev ikke oprindeligt brugt som det gør det i dag. Dette navn kom ikke, før messen blev indført som en egensindig form for gudsdyrkelse. Så blev det til en messe for Kristus, for at fejre hans fødsel. Navnet blev forkortet til Kristi messe, eller på engelsk Christmas. For at vise troskab mod de såkaldte barbariske lande, som kom ind i den drivende kirke i middelalderen og tidligere, blev deres skikke budt velkommen sammen med dem, og de medbragte deres julebrænde, deres julemand, deres kristtorn og klokker, deres drikkevaner, deres flitterstads og strålende lys. De sang, de drak, de spiste til overmål.

Hvor forskelligt var alt dette fra den første julenat! Hvor forskelligt er formålet så vel som skikken.

Men senere kom der en delvis genopvågning, en halvvejs genfødelse af Kristi sande ånd. Julesangene blev født, og menneskene begyndte gennem disse inspirerede sange igen at fange den sande Kristi ånd:

Glade jul, dejlige jul!
Engle dale ned i skjul;
hid de flyve med paradisgrønt,
hvor de se, hvad for Gud er kønt,
lønlig iblandt os de gå.
Salig fred, himmelsk fred
toner julenat herned;
engle bringe til store og små
bud om ham, som i krybben lå;
fryd dig, hver sjæl han har frelst!

Af og til blev de hedenske skikke glemt, og ligesom engelen den første vidunderlige nat begyndte menneskeheden igen at synge om Fredens Fyrste. *Fryd dig, hver sjæl han har frelst!*

Man kendte igen Frelseren. Han var ikke længere gået tabt i forvirringen med flitterstads og englehår. *Jesusbarnet blandt os bor.* Julesangene opfyldte et stort savn. De høres stadig.

»Fryd dig, o jord, bered dig nu,
tag mod din Konge stor«.

»Langt, langt herfra, nær ved
Bethlehems stad,
engle til hyrderne sang så glad:
Ære til Gud! Ære til Gud!
Ære til Gud i det høje,
fred på jord, Guds velbehag
kom til mennesker i dag«.

Og stadig fortsætter de ....

Men alligevel kendte disse første sangere næppe nok Fredens Fyrste. De sang hosianna til hans navn, men havde mistet den sande forståelse af ham.

De *havde* skriften. De *kunne* læse Kristi historie i Bibelen, og mange af dem gjorde det, men deres øjne var forblindede, de havde ikke det himmelske lys. De sang til pris, men forstod ikke.

Det er ikke Gud velbehageligt, at hans børn skulle famle i mørke. Han ønsker at gøre sig selv *kendt* for sine børn, så Han kan frelse dem. Han bringer lys, ikke mørke.

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Forskel på legemer i opstandelsen

Spørgsmål:

Herren har gennem Profeten Joseph Smith åbenbaret, at der ikke vil være noget ægteskab udenfor det celestiale rige, og selv dér kun blandt dem, som har været trofaste mod alle pagter i det dødelige liv og er blevet viet i henhold til den guddommelige lov i Herrens tempel. Det spørgsmål blev stillet i vor klasse med hensyn til mænd og kvinder, som tildeles andre riger, og også dem, som er i det celestiale rige og som er ugifte: hvad vil forhindre dem i at leve sammen udenfor ægteskabspagten? Vi antager, at det vil være en kendsgerning, at kvinder, såvel som mænd, i stort tal vil arve pladser i disse andre riger.

Vil De venligst klare dette problem for os?

Svar:

Vi må tro, at vor Evige Fader til fulde har overvejet dette problem og har taget passende forholdsregler til at imødegå denne situation. I Lære og Pagter, afsnit 88, får vi at vide, at der vil være forskel på legemerne hos beboerne af de forskellige riger for at imødegå ethvert behov og enhver begrænsning.

»Og de, som ikke er helliggjort gennem den lov, jeg har givet jer, nemlig Kristi lov, skal arve et andet rige, nemlig et terrestrialt eller et telestialt rige.

Thi den, der ikke kan holde et celestialt riges lov, kan heller ikke forblive i en celestial herlighed.

Og den, der ikke kan holde et terrestrialt riges lov, kan heller ikke forblive i en terrestrial herlighed.

Og den, der ikke kan holde et telestialt riges lov, kan ikke forblive i en telestial herlighed, hvorfor han ikke er egnet til noget riges herlighed, men må tilhøre et rige, der er uden herlighed.« *(L. & P. 88:21—24).*

Vi får i denne åbenbaring at vide, at de, som ikke kan bo i noget af disse riger, også vil blive levendegjort, det vil sige, at de vil modtage opstandelsen, men de skal gå til deres eget sted, ». . . . for at nyde det, som de var villige til at modtage, fordi de ikke ville nyde det, som de kunne have fået.« *(Ibid., 88:32).*

Da legemerne i opstandelsen vil blive oprejst til at passe til hver enkelt tilstand, vil Herren tildele hver mand og kvinde det sted, som hver enkelt har gjort sig fortjent til. Vi er fuldstændig retfærdiggjort, når vi tror, at der er taget forholdsregler til at dække enhver nødssituation og tilstand, der er særegen for hvert rige. Vor egen dømmekraft burde afsløre for os, at vor Fader i himlen ikke ville overse en så vigtig sag, som den kendsgerning, at mænd og kvinder vil blive tildelt de forskellige riger, som deres jordiske liv berettiger dem til at få. Guddommelig retfærdighed vil blive udmålt til hver enkelt, enten det er mænd eller kvinder, i henhold til deres lejlighed til at høre og modtage Hans evangelium, og baseret på deres frihed til at handle uafhængigt af Herrens befalinger og velsignelser. En så enkel sag som ægteskab for evigheden og foreningen af kønnene i evigheden er blevet bestemt efter vor Evige Faders barmhjertighed og retfærdighed. Vi kan slutte, at sagen om kønnene blev fuldstændigt overvejet og forordningen indført længe før Edens Have eller det tidspunkt, hvor denne jord blev dannet.

Ældste Orson Pratt har i en vidunderlig tale om opstandelsen givet denne nøgle til situationen, som må være sand, da den synes klar og logisk:

»I alt Guds værk ser vi en lighed mellem klasserne, men en forskel mellem de personer, der tilhører hver klasse. Alle planeterne i vort system ligner hinanden mere eller mindre i form, men i størrelse og mange andre henseender er der en stor forskel. Hos alle slags dyr og planter er der mange ligheder i de almindelige hovedtræk, og mange bestemte forskelligheder karakteriserer de enkelte af hver slags. På samme måde vil der i opstandelsen være flere klasser opstandne legemer, nogle celestiale, nogle terrestriale, nogle telestiale og nogle fortabelsens sønner. Hver af disse klasser vil adskille sig fra de andre ved fremragende og bestemte forskelle; og dog vil der, når man betragter dem hver især, findes mange lighedspunkter så vel som forskelligheder. Der vil være en eller anden fysisk ejendommelighed, hvorved hver enkelt i hver klasse kan identificeres.« *(The Seer,* p. 274).

Vor egen nøgterne dømmekraft lærer os, at Herren i sin uendelige visdom og retfærdighed vil sørge for, at privilegierne forøgelse og samliv mellem mænd og kvinder i disse riger vil være umuligt på grund af de særlige forhold, der hører til disse herligheder. Er den sekteriske verden ikke retfærdiggjort i den lære, der almindeligvis forkyndes, at efter opstandelsen vil der hverken være mandligt eller kvindeligt køn? Det er en logisk slutning for dem at nå til, og tilsyneladende er den i fuld overensstemmelse med, hvad Herren har åbenbaret angående de riger, hvor øjensynligt den største part af menneskeheden sandsynligvis vil gå hen. Hvis Kirkens medlemmer imidlertid er trofaste og sande mod evangeliets pagter og befalinger, er der ingen grund for dem til at bekymre sig over den tilstand, som vil herske i disse forskellige riger.

Joseph Fielding Smith.

Referat af distriktskonferencen i København

den 24. og 25. oktober 1964

Konferencen begyndte lørdag eftermiddag med møder for de forskellige præsidentskaber.

Efter disse møder var der kl. 19,15 præstedømmets møde. Efter åbningssangen talte ældste Bryce Christensen, der sagde, at en af de største pligter, vi har påtaget os, er, at vi skal virke som missionærer og fortælle vor næste om evangeliet. Kun gennem denne opgave og udførelsen deraf vil vi få virkelig gavn af evangeliet.

Hvis vi ikke selv forstår evangeliet, må vi studere og bede om at få forståelse. Han sluttede med en bøn om, at vi måtte huske på, hvor vigtigt evangeliet er for os alle.

Efter denne tale var der optælling, hvorefter der deltes i klasser. Tilstede var 180.

Efter præstedømmets møde var der filmsmøde. Det blev ledet af missionspræsident R. Earl Sorenson, der først fortalte om den film, vi skulle se. Det var filmen: »Himlens sluser«. Den handler om tiendeloven og de velsignelser, der kommer af at følge denne. Der var 375 tilstede.

Efter filmen sluttede lørdagen med forfriskninger nedenunder.

Søndagen begyndte med korøvelser, der viste sig at gå virkelig godt trods det meget tidlige tidspunkt.

Kl. 10,00 var der formiddagsmøde. Det blev ledet af 1. rådgiver i distriktet, Jørgen Schmidt. Efter åbning og forretninger var der to sange ved primarybørnene. Derefter talte søster Ingrid Sorenson, der udtrykte sin glæde over børnene og også deres forældre, der arbejdede på at gøre dem til gode medlemmer af kirken. Hun omtalte det store ansvar, der påhviler forældre i kirken til at opdrage deres børn i overensstemmelse med sandheden. Efter denne tale sang Syngende Søstre to sange. Derpå talte broder Hans Billeskov Jansen, der sagde, at kærlighed i en familie er et godt grundlag for et lykkeligt familieliv. Vi skal sørge for, at vore børn får gode og sunde interesser. Når vi betragter vore børn som spirer til celestial herlighed, og viser dem gode eksempler gennem opførsel og undervisning, vil de blive gode ledere og gode forældre.

Søster Inger Rasmussen spillede så en pianosolo.

Broder Jørgen Schmidt talte derpå og sagde, at vi skulle leve et liv, der var betinget af vor tro, viden, intellekt og ikke på grund af tingenes tilstand. Vi skal som medlemmer være fyldt med tro og viden. Ingen kender dagen, og vi må stole på, at Gud vil hjælpe os, den dag vi trænger til hans hjælp.

Ældsternes kvartet sang: »Et grønklædt højdedrag«.

Distriktspræsident Orla Rasmussen talte til alle de unge. Der findes ikke en eneste, der kan eller har kunnet klare sig uden Herrens hjælp. Vi skal dygtiggøre os på alle de områder, vi har mulighed for. Vi skal kende fristelsen — og vide, hvordan vi kan undgå at falde i den. De unge af i dag skal være Kirkens ledere i morgen, derfor skal vi vågne op og ikke drømme. Vort mål må være at leve op til de ting, vi har akcepteret.

Tilsidst talte præsident R. Earl Sorenson.

Han sagde, at han var bekymret over de ting, de unge i dag måtte udstå. Fristelserne for de unge er store, og vi må vogte på de unge, at ikke de falder i dem. De unge har mulighed for at blive ledere, ikke alene her på jorden, men i evigheden. Aflagde tilslut sit vidnesbyrd.

Tilstede var 442.

Konferencen fortsatte med funktionærmøder hele eftermiddagen.

Kl. 18,00 begyndte eftermiddagsmødet, der var en samlet koncert- og taleaften. Koret åbnede aftenen med en koncert. De sang: »Mer hellighed giv mig« — »Blomstre som en rosengård«. Derefter sang Dallas Andersen en solo. En dobbeltkvartet fra Amager fortsatte med to sange på tysk. Johnna Sieling og Dorrit Ljungstrøm spillede derefter 4-hændig på flygelet.

Koret sang: »Hør min bøn« og »Al skabning fra Gud Faders hånd«.

Derefter talte 1. rådgiver i missionen Tom Asmussen. Han sagde, at de unge vil få brug for al den kundskab, de kan suge til sig, og derfor skal de lytte til dem, der er sat til at lede dem. De unges mål skulle være et ægteskab i Herrens tempel. Fremtiden skal bygges på ungdommen, og derfor skal den vejledes. Sluttede med at bede om Herrens velsignelser over alle.

Efter en forsamlingssang og en orgelsolo ved ældste Roger Sorensen talte præsident R. Earl Sorenson. Han sagde, at vi som mormoner havde fået vist den vej, vi skulle gå, og hvis vi følger den, vil vi nå vort mål. Vort mål her i livet skulle være at blive fuldkomne, som vor himmelske Fader er det. Vi kan få udvikling gennem vor handlefrihed, og vi bestemmer selv gennem vore handlinger, hvor vi ønsker at komme efter dommen. Det er i dette liv vi skal arbejde. Senere er der ikke tid. Vi har kun den tid, vi er her, og vi bliver dømt efter de gerninger, vi gør her. Præsidenten sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Koret sluttede aftenen og konferencen med at synge »Battle Hymn«.

Tilstede 476. *F. N.*

Præsident Ezra Taft Benson i København den 31. oktober

Kl. 17,30 afholdtes der et møde for præstedømmet under ledelse af distriktspræsident Orla Rasmussen. Efter åbningen sang ældsternes kvartet. Derefter blev tiden overgivet til missionspræsident R. Earl Sorenson, der kaldte nogle brødre op for at tale. Først blev den nye byggesupervisor i distriktet, broder Martin Dietz kaldt op. Denne udtalte sin glæde over at være i Danmark igen. Han sagde endvidere, at han ville få brug for al mulig hjælp for at kunne udføre det arbejde, han var kommet for. Derefter blev følgende brødre bedt om at bære deres vidnesbyrd: Mogens Wittendorf Andersen, Hans Billeskov Jansen og Vagn Røder.

Så talte præsident Sorenson selv. Han sagde, at hvis vi har den rette forståelse af den magt, vi gennem præstedømmet har fået, er der ingen grænser for, hvad vi kan udrette. Det er gennem denne magt vi, hvis vi udfører vore pligter, kan blive ophøjet og bo hos Gud. Han opmuntrede brødrene til at virke med flid i deres pligter og gå fremad i præstedømmet. Hvis vi holder ud til enden, har Gud beredt en plads til os i sit rige.

Ældsternes kvartet fortsatte med en sang, hvorefter præsident Benson talte, oversat til dansk af Jørgen Schmidt. Han sagde, at det største broderskab, der eksisterer i verden, er præstedømmet. De, der bærer præstedømmet, har magt til at handle i Guds navn. Vi skal være aktive, da der ikke er nogen frelse i uaktivitet. Det er ikke muligt for os at være passive og lykkelige på samme tid. Det formål, kirken har, er bl. a. at skabe mænd af ansvar og karakter. Når vi har et ansvar, bliver vi stærkere. Vi skulle være taknemmelige over at have en kirke, der giver os de muligheder for aktivitet. Vi skal være sandfærdige, ære præstedømmet og være gode eksempler. Bad Gud velsigne alle.

Mødet sluttede med sang og bøn. Tilstede var 166.

Efter præstedømmets møde var der kl. 19,30 fællesmøde. Efter åbningen sang distriktskoret: »Al skabning fra Gud Faders hånd«. Derefter talte søster Mary G. Sorensen, tidligere missionspræsident Junius M. Sorensens hustru. Hun udtalte sin glæde over at kunne besøge København og bragte en hilsen fra sin søn David.

Derefter talte præsident R. Earl Sorenson. Han forklarede om kirkens opbygning med hensyn til apostle og disses kaldelse og arbejde. Han fortalte endvidere om oplevelser, han havde haft med apostle.

Efter denne tale sang forsamlingen en sang, hvorpå pr. Benson talte. Han begyndte med at fortælle om sit tilknytningsforhold til Danmark. Han fortsatte med at sige, at medlemmer overalt er gode i hjertet og gerne vil have fremgang. Sommetider forstår vi ikke den betydning, vi har i verden i dag. Evangeliet har været her i 130 år. Det er ikke blot blevet forkyndt i kroge, men overalt i verden. Evangeliet i dets fylde er på jorden, og det er det budskab, der lyder til verden. Kirken er ved at være kendt for, hvad den er, og ikke for, hvad dens fjender siger, den er. Kirkens program er et stort program, et program, der bringer lykke og ophøjelse. Præsident McKay havde til konferencen i Salt Lake City erklæret, at det var hans ønske, at alle medlemmer ville være missionærer og forklare evangeliet til deres næste. Budskabet er for alle. Han sluttede med at bede Gud hjælpe os, at vi måtte være sande mod de pagter, vi har sluttet. At vi ville passe vore pligter på alle områder, både vort arbejde, i Kirken og vor familie.

Mødet sluttede med, at koret sang »Battle Hymn«. Tilstede 374. *F.N.*

Byggemøde i København

Den 5. november afholdtes der i Københavns distrikt et specielt byggemøde, hvor lederne af byggekomiteen i Europa og Norden samt kirkens arkitekt samme sted var tilstede.

Grunden til mødet var den, at det nu er ved at være tiden, at byggeriet på kirken i København skal påbegyndes.

Lederen af byggekomiteen i Norden, broder Johnson talte først til forsamlingen. Han fortalte bl. a. lidt om de forhold, der skulle herske medlemmer og arbejdsmissionærer imellem. Han bad medlemmerne komme igang hurtigt.

Derefter talte arkitekten, broder Aposhian. Han fortalte om de kirker, der er igang andre steder i Skandinavien. Derefter fortalte han om det byggeprogram, Kirken har igang, og hvorledes det fungerer med hensyn til det arbejde, der udføres af medlemmer. Han fortalte derefter, hvor meget kirken ville koste, hvad vor andel ville blive og om, hvorledes vi kunne arbejde os ud af de udgifter, der ville komme til os.

Så talte lederen af byggekomiteen i Europa, broder Sterling, der fortalte, at det er et af de største missionærerprogrammer, der findes, dette at hjælpe med at bygge kirker, og han udtalte håbet om, at medlemmerne ville tage mod planen og gå ind for den.

Efter et par taler af broder Martin Dietz og lederen af den lokale byggekomité, Arthur Sørensen, sluttede aftenen med to taler af distriktspræsident Orla Rasmussen og missionspræsident R. Earl Sorenson, der hver for sig gav udtryk for deres glæde over programmet og opfordrede medlemmerne til at vise, at de kunne klare de krav, der blev stillet til dem.

Mødet sluttede med et par sange af koret.

Tilstede var 166. *F.N.*

Hjælpe-foreningen

Alle tiders største gave

».... og de lukkede op for deres skatte og bragte ham gaver: guld, røgelse og myrra ....«. Matt. 2:11.

Da de vise mænd, efter at have rejst over bjerge og gennem ørkener for at komme til Bethlehem, bøjede sig for Jesusbarnet og »bragte ham gaver«, kom skikken med at give julegaver til jorden. Vismændene bragte det lille barn gaver, der var typiske for den tid og på det sted, ting, der var dyrebare for folket i Palæstina og omliggende egne. Måske synes vi, at det var nogle mærkelige gaver at give et barn, men de vise mænd ofrede dem som symboler på noget stort, værdifuldt og varigt.

Beretningen om barnet, der blev født i en stald, skønt han selv var hersker over alle ting, er vel nok den af alle »historier«, som ingen nogen sinde bliver træt af at høre »i denne søde juletid«:

».... i denne nat skal tegnet gives, og i morgen kommer jeg til verden« *3. Nephi* 1:13. Sådan lød ordene fra Guds Søn, da Han forudsagde tidspunktet for sit komme til jorden, ord, som Han udtalte til Nephi på den vestlige halvkugle, medens Joseph i det fjerne Judæa fandt et hvilested for Maria, »som var frugtsommelig«, et sted, hvor Guds søn kunne blive født.

Det er nu ca. 1964 år siden, og alligevel viser ethvert menneske endnu hver dag gennem sin tro, sin overbevisning og sine handlinger, om han har antaget Messias, eller om han fornægter ham. Hvert år på denne årstid læser man de skønne, enkle, men storslåede ord om Herrens fødsel. Hyrderne kommer igen for at knæle i ærbødighed ved krybben, efter at de i bævende undren har hørt de himmelske strofer: »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!« Hyrderne har måske aldrig fået noget at vide om vismændenes besøg, og flugten til Ægypten eller om de begivenheder, der indtraf på den vestlige halvkugle, om dengang der var dagslys en dag, en nat og endnu en dag, og da en ny stjerne stod op og markerede Frelserens fødsel. Thi medens Jesus levede, var der ikke mange, der hørte om det; det skete ikke, før Hans disciple overtog Hans offentlige missionsgerning.

Men nu lever vi i Tidernes Fyldes Uddeling, da alle ting er samlet i ét, og de Sidste Dages Hellige har Evangeliets fylde, så de kan rekonstruere rækkefølgen i Kristi tjenestegerning. Når man studerer Hans liv fra år til år, bliver tegningen tydeligere, modsætningerne skarpere, detaillerne mere udførlige og herligheden mere strålende, efterhånden som ydmyghed, forståelse og tilbedelse bliver mere indgroet.

Efterhånden som livets erfaringer og prøvelser sliber ens egen sjæls kanter af, får betydningen af begivenhederne i Frelserens mission en større dybde. En moder føler stærkere betydningen af, at et sværd også skulle gennemtrænge Marias sjæl. Man studerer Messias' ord for at få kundskab; sygdom i hjemmet får en til at læse om Jesu undergerninger og Hans løfter; fattigdom og nød søger hjælp i Mesterens trøstende ord. Man synder, og man jager efter opmuntrende ord, talt til den angrende synder, man udholder prøvelser uden at lade sig retfærdiggøre over for mennesker, og man grubler over den ydmygelse og uretfærdighed, der hobede sig op over Frelseren, samtidig med at man undres over Hans stiltiende resignation ....

For næsten 2.000 år siden blev Barnet født i en ringe stald. At kende Ham og Faderen, som gav sin Enbårne Søn som alle tiders største gave til verden, heri ligger julens betydning. Ethvert menneske bedømmer denne gaves værdi for sig selv personligt. De blinde, de ligegyldige, de ugudelige vurderer Gaven på samme måde, som de gjorde, der på Frelserens tid »trak sig tilbage og ikke mere vandrede med Ham«, som »vendte sig bedrøvet bort« og som »søgte at gribe Ham«. De var blandt dem, der råbte: »Korsfæst, korsfæst Ham!«

Men til dem, som søger at følge Kristus med ydmyge hjerter og sønderknust ånd, kan denne ALLE TIDERS STØRSTE GAVE bringe glæde og usigelig herlighed med løfte om det evige liv.

(Delvis fra *»Relief Society Magazine«* 1959).

HJÆLPEFORENINGENS HOVEDBESTYRELSE ønsker i forbindelse med ovenstående artikel om ALLE TIDERS STØRSTE GAVE at ønske *alle* søstre i hele missionen en god og GLÆDELIG JUL!

Inger Rasmussen.

»*Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!*« (Luk. 2:14).

Således lød det vidunderlige budskab, som de himmelske hærskarer kom med, da de forkyndte Hans fødsel, for hvis skyld vi fejrer den største af alle helligdage. Denne tid er en dejlig tid på året, en tid til at tænke over de velsignelser vi nyder på grund af vor Frelsers fødsel og mission. Det er en tid, hvor kærlighed selv fylder vore hjerter, og hvor venskaber holdes hellige. Det er den tid på året, hvor vi selv burde blive bedre. Vi burde tælle vore velsignelser og tænke på, hvad vi har givet og modtaget i årets løb. Jeg håber, jeg i min sjæl kan føle, at jeg har givet lidt, for jeg ved, at jeg har modtaget så meget fra jer.

Må I alle huske, at julen er allevegne, men I vil ikke vide, hvad julen er, med mindre den er i *jeres hjerte!*

Jeg sender jer og jeres familier de bedste juleønsker og min inderligste kærlighed. Må I i denne juletid få mange af de kosteligste ting i livet: helbred, tro, kærlighed og evigtvarende venskaber.

GLÆDELIG JUL OG GODT NYTÅR!

Søster *Ingrid Sorenson.*

Genealogisk Forening

I forbindelse med genealogisk arbejde sagde Præsident John Taylor engang: »Andre arbejder med os, jeg mener alle de Guds mænd, der har levet, og de er lige så interesserede, som vi er, og en hel del mere, fordi de ved mere. De kan ikke nå ophøjelse uden os, og vi kan ikke uden dem. Vi bygger templer for dem og for deres efterkommere, og vi skal arbejde i disse templer, som vi har gjort tidligere, til fordel for deres efterkommere.«

Andre arbejder med os, og de ved endda mere, end vi gør. Lad os huske dette, når besværlighederne i slægtsforskningen dukker op og måske tager modet fra os. »Nu er jeg nået så langt tilbage, som jeg kan; kirkebogen er brændt«, siges der, og med dette som trøst for samvittigheden afsluttes forskningsarbejdet.

Der er søskende iblandt os, der kan bevidne, at »andre« på den anden side døden har vist vejen, hvor ingen vej syntes mulig. Sådanne vidnesbyrd hjælper også andre søskende; lad os derfor ikke hemmeligholde dem.

Melvin J. Ballard fortæller i bogen »De tre grader af herlighed« om en begivenhed, der skete i hans faders tid, således:

»Hvor vi så frem til færdiggørelsen af Logan Templet! Det var lige før indvielsen. Min far havde arbejdet på denne bygning fra dens tidligste begyndelse, og min tidligste erindring er, hvorledes jeg bragte ham mad hver dag, medens han kørte sten ned fra klippebrudet. Vi så frem til den store begivenhed, og jeg husker, hvorledes far forinden arbejdede på at få alle de oplysninger, han kunne få, vedrørende sine slægtninge. Det var hans bøn aften og morgen, om Herren ville åbne en mulighed, hvorved han kunne få oplysning vedrørende de døde.

Dagen før indvielsen, medens far var optaget af at skrive tempelanbefa-

linger til medlemmerne i sin gren, spadserede to ældre mænd ned ad gaderne i Logan. De nærmede sig mine to yngre søstre, og idet de henvendte sig til den ældste, stak de en avis i hånden på hende og sagde:

'Giv denne til din far, og ikke til nogen anden. Aflevér den hurtigt og tab den ikke.'

Barnet adlød, og da hun mødte sin mor, ønskede denne at se avisen, men barnet sagde: 'Nej, jeg må kun give den til far.'

Hun fik lov til at komme ind til faderen og fortalte sin historie. Vi spejdede forgæves efter de rejsende, men de var væk, og ingen andre havde set dem. Så undersøgte vi avisen. Denne, »The Newburg Weekly News«, var trykt i min faders gamle engelske hjemby torsdag den 15. maj 1884, og den var i vor besiddelse den 18. maj, tre dage efter udgivelsen. Vi var bestyrtede, for ved ingen jordisk hjælp kunne den have nået os på den tid, og vor nysgerrighed voksede, medens vi undersøgte den nærmere. Så opdagede vi en side, der var redigeret af en journalist, medens denne var på ferie. Han havde bl. a. besøgt en gammel kirkegård, og de kuriøse indskrifter havde ledt ham til at skrive, hvad han fandt på gravstenene, og således også versene. Derudover opgav han navne, fødselsdata, død, o. s. v., alt i alt næsten en hel side.

Det var den gamle kirkegård, hvor familien Ballard var blevet begravet i flere generationer, og mange af min faders nære slægtninge og andre nære venner var opgivet.

Da begivenheden blev fortalt til Præsident Merrill for Logan Templet, sagde han: 'Du kan udføre arbejde for disse, fordi du modtog det i et budskab fra Herren.'

Der er ingen tvivl om, at de, der havde modtaget evangeliet i åndeverdenen, havde påvirket denne journalist til at skrive disse ting, og på denne måde blev det muligt for far at få de oplysninger, han søgte. Og således er det også for jer, der arbejder alvorligt med dette arbejde. Vejen vil blive åbnet, og I vil blive i stand til at samle data langt ud over jeres forventninger. Jeg vil fortælle jer, hvad der sker. Når I er kommet så langt, som I kan, så vil navnene på jeres retfærdige døde, som har modtaget evangeliet i åndeverdenen, blive givet jer ved hjælp fra jeres døde slægtninge. Men kun navnene på dem, der har modtaget evangeliet, vil blive åbenbaret.«

Frode Bernskov,

Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

Arkiverne i Sverige

Foranlediget af talrige forespørgsler bl. a. ved de sidste distriktskonferencer, bringer vi hermed en liste over de arkiver, der findes i *Sverige,* og hvortil forespørgsler eventuelt vil kunne rettes, hvis danske søskende har brug for oplysninger fra Sverige til deres genealogiske arbejde.

Riksarkivet (svarer til vort Rigsarkiv i København): Arkivgatan 3, Stockholm 2, Sverige.

Landsarkiver (svarer til vore Landsarkiver i Danmark):

Uppsala: Uppsala Slott, Uppsala, Sverige.

Vadstena: Vadstena Slott, Vadstena, Sverige.

Lund: Dalbyvägen 4, Lund, Sverige.

Göteborg: Geijersgatan 1, Göteborg, Sverige.

Härnösand, Nybrogatan 17, Härnösand, Sverige.

Visby: Visborgsgatan 1, Visby, Sverige.

Östersund: Museiplatsen, Östersund, Sverige.

Foruden disse arkiver finder der **Stadsarkiver** (Byarkiver) i følgende byer:

Stockholm
Malmö
Västerås
Borås

samt **Krigsarkivet** i Stockholm.

Indbinding af Stjernen 1964

STJERNEN for 1964 kan nu indbindes.

Bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig

kr. 20,00 incl. oms.

Denne billige pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på én gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 12 numre for 1964 til *1. februar 1965.*

Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: *rød, bordeaux, blå, sort, grøn* og *brun.* Hvis intet andet anføres, leveres *brun* indbinding.

Betalingen for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Indbinding«.

NB: *Husk* at rive midtersiderne med »Kronet med Herlighed« ud af de numre af STJERNEN, hvor den findes, *inden* numrene indsendes til indbinding, idet vi ikke kan påtage os at fjerne dem og opbevare dem for de respektive abonnenter.

Solen sank ned bag horisonten; men selv da udstrålede skyen et klart lys, som om solens stråler endnu dvælede ved den.

I ti minutter havde køretøjet holdt stille på højen, og de to mænd havde i tavshed nydt det vidunderlige skue. Den kørende gav nu, ligesom opvågnende fra en drøm, hestene et tilråb, idet han sagde:

»Vi må videre.«

»Ja, aftenen nærmer sig.«

Den sidste, der talte, var en midaldrende mand af et imponerende udseende. Han lænede sig tilbage i vognen, idet de hurtigt kørte videre.

»Så dette er den verdensberømte by,« sagde han, »verdens nye hovedstad, for hvilken vi alle må bøje os, indenfor hvis grænser dommere og fyrster har deres sæde, hvis lige i retning af magt og visdom aldrig før har været kendt. Det er i sandhed en forunderlig stad, et nyt lys i verden. Hvad siger De, Remand?«

»Det er et overordentligt herligt syn, Deres Majestæt. Det overgår langt alle de beskrivelser, der er komne til os.«

»Det er godt, Remand, at vi valgte denne noget langsommere måde at nærme os byen på. Elektriciteten kunne have ført os derind i en brøkdel af den tid, det har taget os; men hvem ville vel miste denne behagelige køretur?«

De var allerede inden for byens ydre grænser. Uagtet de hele den dag havde kørt gennem det mest underskønne landskab med vekslende byer, marker og haver, hvilke sidste indeholdt en uendelighed af blomster og frugt, så overgik dog denne stads herlighed alt, hvad de endnu havde set. Over den jævne, asfalterede vej, hvorpå de kørte, gled vognen næsten lydløst frem. De blomstrende træer og buske fyldte luften med behagelig vellugt. Bygninger og haver, symmetrisk og stilfuldt arrangerede, frydede øjet. Fuglenes sang og naturens forunderlige lyde ved aftenstid bedårede øret. Mænd, kvinder og børn tilligemed køretøjer af alle slags passerede uafbrudt forbi.

Nattens skygger begyndte at brede sig ud over naturen,

men endnu strålede det lysende skydække med et glinsende lys. Jo mørkere natten blev, des klarere blev skyen, indtil paladset, opført af marmor og kostbare sten, viste sig i dens bløde, klare lys i alle regnbuens farver.

»Deres Majestæt, gør vi ikke bedst i at finde et sted at være gennem natten?«

»Ja, De har ret. Tror De, nogen vil ane, hvad vi virkeligt er?«

»I tusinder af miles omkreds véd ingen andre end vi selv, at De er Polens konge.«

»Det håber jeg, Remand; thi jeg ønsker at se disse ting fra en almindelig rejsendes standpunkt. Se, der er den ildstøtte, som vi har hørt tale om. Herrens herlighed er i sandhed tilkendegivet på dette sted.«

Næppe var disse ord udtalt, før kareten nåede op foran en portåbning eller åben hvælving tværs over vejen. En mand viste sig og spurgte de rejsende, hvor de agtede sig hen. Da de underrettede ham om, at de var fremmede, ankommet for at bese staden, bad han dem vente et par minutter. Han kom hurtigt tilbage.

»Eftersom I er fremmede og ønsker et opholdssted for natten, vil jeg bede eder stige ud og gøre brug af vor gæstfrihed. Eders heste vil der blive draget omsorg for. Kom.«

De kørte hen ad vejen, der førte op til et stort hus. Hestene blev overladt til de tililende tjenere, og selv blev de ført ind i et værelse, der i retning af skønhed og udstyr ikke stod tilbage for kongens egne paladser i Polen. Kort efter blev der bragt frugter og brød ind til dem, og sovesteder blev dem anvist, hvor de kunne hvile gennem natten.

De var trætte efter den lange dags rejse, men dog kunne de rejsende ikke sove. Alt dette nye og usædvanlige forvirrede dem, og de talte sammen om det til langt ud på natten.

Den næste morgen vækkedes de af sangfugle, der havde taget sæde i et træ i nærheden af deres åbentstående vindue, og som nu med deres klare triller ligesom bød dem velkommen. Og hvilken henrivende morgen var det! Jorden

og luften genlød af fuglenes sang og var fyldt med de duftende blomsters vellugt. Skyen hvilede endnu over staden.

Fra haven blev de kaldt ind til spisesalen, hvor et indbydende måltid var tilberedt for dem. Frugter, tilberedt på et dusin forskellige måder, brød, kager og grøntsager, drikke, fremstillet af frugtsaft – dette var menuen.

Da de havde fuldendt deres måltid, kom den samme mand ind, som havde mødt dem den foregående aften. Han sagde dem, at deres vogn var forspændt og rede til at føre dem videre; eller, hvis de valgte at tage med sporvognen, ville de nå til byen langt hurtigere, men kunne så naturligvis ikke få så meget at se. »Vi foretrækker at se alt,« svarede kongen.

»Følg så med mig.«

Kongen og Remand gik med ham ind i et tilstødende værelse, hvor de traf en ung mand, der skulle være deres fører. Den første trak sig nu tilbage, og den unge mand trådte hen til dem og trykkede deres hænder.

»Sæt eder ned et øjeblik,« sagde han. »Mit navn er Paulus. Jeg skal ledsage eder ind i byen og være eders vejviser i dag. Således er det skik og brug her.« Den talende satte sig ligeledes ved bordet, medens kongen og hans ledsager sad overfor ham.

»I denne stad,« fortsatte Paulus, »kan der ikke være hyklere eller bedragere af nogen slags. Det er derfor blevet mig pålagt at lade eder vide, at eders virkelige navne, karakter og hensigten med eders besøg ikke er ukendt. De er kongen af Polen, og De er hans rådgiver og ven.«

Kongen fo'r sammen, skiftede farve og så over på Remand. »Hvad – hvordan hænger det sammen?« stammede han.

Paulus smilede. »Bliv ikke forskrækket, min herre. De var kendt, før De nåede den yderste port i går. Disse folk har modtaget Dem med fuld forståelse af, hvad og hvem De var. Alligevel har deres optræden overfor Dem ikke i nogen henseende været anderledes, end den er overfor enhver hæderlig mand, der kommer til denne by i en god hensigt, ligegyldig om han er høj eller lav, rig eller fattig i ver-

dens øjne. Retfærdighed og det personlige værd er den eneste målestok, som her benyttes. Desforuden er De sikrere her end i Deres bedste vens hus i Polen; thi blodsudgydelser finder ikke mere sted i dette land, ejheller ødelæggelser og hærværk indenfor vore grænser. Vore mure er frelse; vore porte taksigelse; og indbyggerne af denne stad er alle retfærdige. Den er deres arvelod for evigt; thi de er en gren, som Herren selv har plantet; hans hænders gerninger, hvori han er herliggjort.«

Ingen af de fremmede talte. Ordene syntes at gennembæve dem og fylde dem med undren.

»Kom, lad os begynde vor rejse.«

Kareten ventede ved døren, men det var ikke de rejsendes egen.

»Nej,« svarede Paulus på deres spørgsmål, »Deres heste vil få lov at udhvile. Dette er vort køretøj.«

De kørte ud i staden.

»Går omkring Zion, rundt omkring den, tæller dens tårne! Lægger mærke til dens mur, betragter nøje dens paladser, at I kunne fortælle det for den slægt, som kommer,« sagde Paulus.

»De citerer de gamle hebraiske skrifter,« sagde Remand.

»Ja, disse »hellige Guds mænd« talte, drevne af den Helligånd,« var svaret.

En times kørsel gennem ubeskrivelig pragt og storslåethed bragte dem til en port i muren, der omgav templet, og hvor de steg ud. En mand tog sig her af hestene, medens Paulus førte de fremmede videre til fods. Han sagde et par ord til den vagthavende ved porten, og de fik tilladelse til at passere. Uden om den store bygning, der lå i midten, var der en stor, åben plads med græsplæner, træer og blomster og gennemkrydset af spadseregange. Her så man folk gå frem og tilbage. Førere og vejvisere havde travlt med de fremmede, som syntes at være kommet fra alle verdens egne, at dømme efter de forskellige dragter, som de var iført, og de mange tungemål, hvori de talte.

»Dette er frihedens helligdom,« sagde Paulus, »den store

konges sæde. Fra dette sted udgår de retfærdige love, der styrer alle stammer og folkeslag. Det er endnu for tidligt til at komme ind, så vi vil gå lidt omkring i haven.«

»Er den store konge her i dag?« spurgte Polens hersker.

»Jeg véd det ikke; men rådet vil træde sammen og foretage alle fornødne forretninger. Der er en anden ting, som jeg nu vil fortælle Dem: Alle de mennesker, som De har mødt eller set, har De sikkert antaget for at være dødelige væsener, ligesom De og jeg; men i virkeligheden har De på Deres køretur gennem byen set mange udødelige, det vil sige opstandne mænd og kvinder. De må huske på, at nu lever de retfærdige, til de opnår et træs alder, og når de dør, hviler de ikke i støvet, men bliver forvandlede i et øjeblik. Disse opstandne væsener besøger os og opholder sig hos os for en tid for at undervise os. På grund af, at De er en fyrste blandt nationerne, vil det blive Dem tilladt at overvære rådets forhandlinger og modtage undervisning derigennem. Tiden nærmer sig, lad os gå ind.«

Store mængder af hvidklædte mænd strømmede ind i templet. De tre fulgte med. Kongen og Remand så med forundring på dem, der var blevet udpeget som opstandne væsener, og deres undren forøgedes, da de ikke kunne opdage nogen udpræget forskel mellem dem og resten af menneskeheden, undtagen måske i ansigtets rolige, behagelige udtryk og det lys, der syntes at stråle ud af deres åsyn. De var sandelig ikke skyggeagtige, uvirkelige væsener.

Gennem en bred gang kom de snart til rådssalen. Dens pragt blændede tilskuerne. I salens midte stod en mægtig trone, hvid som elfenben, og halvfjerds trin førte op til den. På hver side af tronen var der rækker af sæder, den ene højere end den anden. Disse sæder fyldtes hurtigt, men tronstolen forblev tom.

»Kongen er her ikke i dag,« hviskede Paulus.

Da hørtes en blød, vidunderlig musik, der forøgedes i styrke, indtil det syntes, som om et tusinde instrumenter forenede i ét mægtigt tonevæld.

Pludselig rejste den store forsamling sig op og istemte en glædes- og takkehymne.

»Fører – kære ven,« hviskede kongen af Polen, »jeg er overvældet, jeg kan ikke blive.«

»Mine kræfter svigter,« sagde Remand, »jeg frygter for, at det er ude med mig.«

»Kom da, det er bedre, vi går,« svarede Paulus. »Dette er alt, hvad vi vil få at se denne gang. Vi vil nu gå ind i et andet værelse og vente, til rådet er sluttet; der vil da blive givet Dem lejlighed til at have en samtale med én, som er beskikket til at tale med Dem.«

Fra gangen kom de ind i et mindre værelse, smykket med kostbare malerier og billedhuggerarbejder. Bøger, tidsskrifter og aviser lå til afbenyttelse, og da de besøgende var trætte af at beundre de mange kunstværker, satte de sig ned ved et bord.

De havde ikke længe at vente, før de blev underrettet om, at kongen og hans ven skulle træde ind i et andet værelse i nærheden. Paulus ville vente på deres tilbagekomst. De to gik derind, hvor en ærværdigt udseende mand ventede på dem. Da de trådte ind, rejste han sig og sagde:

»Velkommen til Herrens hus. Jeg kalder Dem ikke konge af Polen – der er kun én konge her på Jorden – men jeg vil kalde eder kongens tjenere, som vi alle er. Sæt eder.

Det er blevet mig pålagt at meddele Dem, at kongen et hele taget er tilfreds med den måde, hvorpå De har varetaget Deres statholderskab. Herrens ånd tilskyndede Dem til at foretage denne rejse hertil, og De valgte selv at komme, som De gjorde. Tyranner kommer ikke ind i denne stad, og Deres nærværelse her er en garanti for, at De har søgt at gøre, hvad der var ret.

Det er Herren velbehageligt, at De har ophævet militærvæsenet og lavet våbnene om til landbrugsredskaber. Husk på den lov, der siger, at enhver nation og rige, der ikke vil tjene Herren, skal gå til grunde. Kongen giver alle sine undersåtter deres handlefrihed med hensyn til religion og tvinger ingen til at adlyde evangeliets lov. Alligevel er han Jordens konge; den er hans, thi han skabte den og har forløst den; og han vil nu, at alle nationer skal komme ind

under den samme retfærdige regeringsform organiseret af Herren. I et tusinde år vil Jorden hvile i fred; da kommer den store og forfærdelige Herrens dag.

Og nu en anden ting. Der er indløbet nogle besværinger over, at Herrens udsendinge, som er blevet sendt til Deres land for at forkynde evangeliet til folket, ikke har haft den forønskede frihed. Vær nu så venlig at sørge for, at de ikke tilføjes noget ondt, medens de fredeligt forkynder folket religiøse lærdomme.«

»Det skal jeg sørge for,« svarede kongen af Polen.

De rådslog med hinanden i nogen tid, hvorefter de to trak sig tilbage og sluttede sig til Paulus, der førte dem ud i byen.

II.

»Og ulven skal gå hos lammet og panteren ligge hos kiddet; kalven og løven og fedekvæget skulle være sammen, og en liden dreng skal drive dem. . . . De skulle ej gøre noget ondt på hele mit hellige bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens kundskab, ligesom vandet skjuler havets bund.« – Es. 11: 6–9.

Den næste dag gik Paulus med de to fremmede omkring i byen. Han beskrev og forklarede de mange højst interessante seværdigheder og besvarede de talrige spørgsmål, som de stillede til ham. Det undgik ikke deres opmærksomhed, at der var gjort forbavsende fremskridt i kunst og videnskab, og at de var udnyttet i det daglige livs affærer. Deres eget hjemland var efter deres mening langt fremme på dette område, men hvad de så her, overgik deres eget land i alle henseender.

»Vi vil nu med æterlinien køre ud til én af vore skoler,« bemærkede Paulus. »Det vil interessere Dem at se børnene.«

»Dette er en ny opfindelse på elektricitetens område,« sagde deres fører, medens de i den elegant udstyrede vogn førtes gennem byen uden støj eller rystelse. »Denne befordringsmåde er dog endnu noget mangelfuld, men jeg læste forleden dag i avisen, at nogle meget vigtige forbedringer snart skal foretages. De har uden tvivl allerede lagt mærke til vort lys- og varmesystem. Synes De ikke, det er et fremskridt, sammenlignet med den gamle metode.«

»Det er det aldeles sikkert; vi bruger endnu damp og elektricitet i vort hjemland.«

»Ja, det tænkte jeg nok.«

De havde nu nået deres bestemmelsessted og steg ud af vognen.

Uagtet intet i byen gjorde indtryk af at være sammentrængt eller manglede plads, så var dette sted dog anlagt efter en usædvanlig storslået plan. Mægtige bygninger lå spredt omkring på et stort stykke land, tilplantet med træer, græs og blomster. Her var plads til at ånde og lege. Flere bække med krystalklart vand løb gennem anlægget, og små damme var fyldt med fisk og svømmefugle. Man hørte plasken af springvand og skimtede hvide marmorstatuer gennem træernes løv.

»Se der, hvad er det?« udbrød Remand, idet han fik øje på et stort dyr under et træ.

»Det er en brun bjørn,« sagde Paulus. »Vi har nogle løver og enkelte af de mest sjældne dyr her i anlægget – men jeg glemmer jo helt, at disse scener må være fremmede for Dem. I Polen har I endnu ikke helt afrystet den gamle verden. Det tager tid.«

»Ja,« svarede Remand, »selv om fjendskabet mellem mennesker og dyr næsten er borte, så har vi dog endnu ikke valgt bjørne og løver til vore børns legekammerater.«

»Det har vi, som De ser.«

En flok børn kom springende ned gennem haven. Det var yndige børn, fulde af liv og lystighed. De fik øje på Brun, der lå og strakte sig under træet, og de stormede løs på ham. Bjørnen så dem komme og rullede sig om på siden,

Klippehvælving til kirkens optegnelser

For at sikre opbevaringen af værdifulde optegnelser og dokumenter så vel som de omfangsrige genealogiske microfilm, som Genealogical Society har skaffet fra lande overalt i verden, har Kirken konstrueret en enestående klippehvælving i et granitbjerg i nærheden af mundingen til Little Cottonwood Canyon, ca. 30 kilometers kørsel fra Brigham Young monumentet i Salt Lake City, i en højde af omkring 1800 meter over havoverfladen og i samme område, hvorfra granitblokkene blev taget til at bygge Salt Lake Templet, regeringsbygningen i Salt Lake City, Kirkens kontorbygning og Monumentet »Dette er stedet«. Det er i sandhed »i de evige bjerges skygge«!

Hvælvingen, som er hugget ind i bjerget, omfatter kontor og lokaler til filmarbejdet og seks rum til opbevaring af dokumenter, films o. s. v., omkring 60 meter lange og 7½ meter brede, foruden adgangstunneller og korridorer. Tunge ståldøre adskiller de kritiske lagerrum fra kontoret og filmværkstedet.

Selve arbejdet med bygningen af denne hvælving begyndte i sommeren 1960, men tanken om dette projekt går så langt tilbage som 25 år før dette tidspunkt. De krav, der måtte stilles til et sådant projekt, blev udarbejdet og formuleret af Genealogical Society og Kirkens Byggekomité i 1956.

Einar Corelli in memoriam

En kendt og agtet dansker i Salt Lake City, broder Einar Corelli, afgik ved døden den 11. september 1964. Broder Corelli blev født i København den 10. februar 1906 og blev medlem af Kirken i året 1950. Han og hans familie emigrerede til Utah, hvor de bosatte sig i Salt Lake City, hvor afdødes musikalske talent ved mangfoldige lejligheder har glædet utallige mennesker. Familien har i mange år boet i 20. Ward i Salt Lake City, hvor broder Corelli var korleder og søndagsskoleforstander. I marts 1953 blev han og hans hustru viet i Salt Lake Templet for tid og evighed.

Begravelsen fandt sted i 20. Ward den 14. september under ledelse af biskop Evan R. Terry og blev en smuk hyldest til den afdøde. Talerne var biskop Orval Fox, fhv. missionspræsident Edward H. Sorensen og ældste Owen Poulsen, tidligere missionær i Danmark. Ældste Theodore M. Burton, assistent til De tolv Apostle og tidligere europæisk missionspræsident, overværede også bisættelsen.

Med broder Corellis bortgang har danskheden mistet en af sine trofaste støtter i Salt Lake City.

Han var et fintfølende og nobelt menneske, som elskede musik, litteratur og al kunst i det hele taget. Han elskede at skrive digte og derigennem give udtryk for sine følelser. Han var en trofast og opofrende fader og en god ægtemand, som vil blive savnet meget af hustru og børn. Søster Corelli, hans gode og trofaste livsledsagerinde, hyldede hans minde med disse ord: »Einar var en fortrinlig far, som børnene elskede, og han var mig en god mand«. Kan det siges smukkere af en, der kender ham bedre end alle andre? Vor medfølelse samler sig om søster Corelli, som er symbolet på en god hustru og en kærlig mor. Vi ved, at tiden, der kommer, vil blive svær, men savnet og sorgen vil mindskes, fordi hun har visheden om, at hun har gjort alt for at lette sin mands sygdomsbyrde, og fordi hun har dejlige børn, som vil hjælpe deres mor og stå hende bi i alt og derigennem hædre deres fars minde.

Vi nedbeder Guds rigeste velsignelser over søster Corelli og børnene og siger tak, fordi vi lærte Einar Corelli at kende. Vi vil bevare mindet om ham som et smukt klenodie.

Orson B. West.

Hilsen fra Amerika...
og andre steder

Kære søskende og venner!

Nu er det Jul igen — endnu et år er kommet og gået. Vi har alle haft dage med glæde og lykke, med tilfredsstillelse og resultater, men jeg er sikker på, at vi også alle har oplevet sorg, skuffelse og sommetider fejltagelser, men hver ny dag indeholder store løfter til alle og lejlighed til at nå store mål, hvis vi blot vil sætte noget ind på det.

For mig har dette år bragt mange vidunderlige velsignelser og dejlige oplevelser — endnu et yndigt lille barnebarn, Davids og Bonnies lille Sheryl-Lee.

En af mine mest spændende og vidunderlige oplevelser var det privilegium at komme tilbage og besøge det kære lille Danmark og alle mine mange vidunderlige venner der. Det var så vidunderligt at forny bekendtskaber, at møde kære venner, besøge undersøgere, og at vandre ned ad gaderne i det skønne København. Nogle har forandret sig, men mange var som før. Men der var én ting, som virkelig var forandret — de små børn, vi kendte, var blevet til voksne unge mænd og kvinder. De begynder at møde pligter og kald i Kirken.

Det var en stor glæde at se den vækst og udvikling, som er sket i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Mit inderligste ønske er at se værket gå fremad.

Før jeg rejste til Danmark, havde jeg det privilegium at foretage en rejse til det Hellige Land og andre lande. Vi var 23 i rejseselskabet med Franklin J. Murdock som rejseleder.

Vi forlod Salt Lake City den 8. oktober med jetfly til New York. Vi tog direkte til Verdensudstillingen og tilbragte nogen tid i Mormon-Pavillonen, som er en af de fineste af udstillingerne der. Thorvaldsens Kristusfigur er i sandhed inspirerende, og mange tusinder går gennem Mormon-Pavillonen hver dag. En gruppe missionærer er bestandig parat til at hjælpe besøgende og besvare alle spørgsmål om vor Kirke.

Vi fløj derefter til London, Frankfurt og Istanbul, en by på 2 millioner indbyggere. Vi foretog en dejlig sejltur på Sortehavet, og vi besøgte sultan-paladset, som nu bruges som museum og som har den største samling kinesisk ming-porcellæn i verden og mange andre værdifulde stykker porcellæn fra de tidligere sultaners tid.

Den næste morgen besøgte vi nogle af de største moskeer i byen. De har ingen møbler af nogen slags, kun tæpper på gulvene, hvor folket knæler og holder bøn. Disse folk er meget hengivne i deres tro, og alle, som går ind i moskeen, må tage skoene af.

Vi fløj til Beirut om eftermiddagen og holdt et meget fint vidnesbyrdmøde om aftenen.

Den næste morgen besøgte vi det amerikanske universitet, en smuk og veludstyret bygning, hvor 4000 studenter studerer.

Den næste dag tog vi til Batalbek, en meget gammel by, bygget 2000 år f. Kr. Her boede de første sømænd, som ønskede at erobre verden. Det var et stort handelscentrum. Mange af de første indbyggere tilbad solen, og små børn blev ofret.

Vi fortsatte til Damaskus. Her besøgte vi nogle af de berømte moskeer. Så mange som 10.000 folk kan knæle og bede i en af de største moskeer der. Her så vi resterne af Jupiters tempel. Hovedbygningen var 138 meter lang og 36 meter bred.

Vi spadserede på den gade, der hed »Den lige«, hvor Paulus gik til Ananias's hjem, efter at han var blevet blind. Vi besøgte det hus, som antages at være Ananias's. Her blev Paulus omvendt af Ananias. Vi besøgte også den bygning, hvor Paulus var fængslet og slap ud ved at blive firet ned i en kurv. (2. Kor. 11:33). Vi vendte tilbage til Beirut samme aften.

Den næste dag besøgte vi Nationalmuseet, som har et væld af gamle skatte, fundet i ruinerne. Fornylig er der udgravet seks kister, den ene indeholdt en meget skøn figur i rent marmor.

Vort ophold i Ægypten var meget interessant. Det er svært at beskrive den beundring, man føler, når man ser Ægyptens store pyramider. Vi forlod hotellet med bus, og så blev vi hver især sat op på en kamel og red ud til pyramiderne, et af verdens »Syv vidundere«. Disse store stabler sten blev bygget som gravkamre for faraoerne og deres dronninger. Det er umuligt at beskrive den rigdom af skønne og kostbare ting, der er fundet i nogle af pyramiderne. De mest bekendte er sandsynligvis kostbarhederne fra kong Tut-Ankh-Amons grav (Farao fra 1357—1350 f. Kr.). Denne grav blev opdaget i 1922 af den engelske ægyptolog, mr. Carter. Guldet, smykkerne og dekorationerne i denne grav alene vurderes til 1231 millioner dollars.

For vort rejseselskab var det interessant at være i det land, hvor Josef levede, hvor Moses blev fundet i en kurv langs Nilens bred, og det var her Moses førte Israels børn ud af fangenskabet.

Den næste dag fløj vi fra Cairo til Jerusalem og Jordan over Suez-kanalen, det Røde Hav, ørkenen og Moab-bjergene. Vi tog først til Bethlehem, hvor Jesus blev født. Vi stod tæt sammen, alle 23, og sang »O, Bethlehem, du lille by«; vi så den mark, hvor hyrderne hørte englene synge »Ære være Gud i det højeste!«

Vi besøgte dernæst det hus, som siges at være der, hvor Jesus oprejste Lazarus, og Bethania, Marias og Marthas hjem. Man viste os den barmhjertige samaritans herberg, derefter drog vi videre til Fristelsens Bjerg og til Jeriko. Senere kørte vi til Jordanfloden, hvor det siges at Jesus blev døbt.

Vi passerede smukt dyrkede marker, og banan-, appelsin-, oliven-, citron- og dadellunde, og kom derefter til Gethsemane Have; navnet betyder oliepresse. Der er mange oliventræer i denne egn, og vi fik at vide, at folk kom hertil for at presse olie af deres oliven.

Haven var et meget smukt sted, her findes nogle af de ældste oliventræer i det Hellige Land, nogle af dem holdes oppe ved hjælp af sten og mursten, for at de ikke skal falde omkuld. Nogle påstår, at træerne er 2000 år gamle, men det ved man ikke rigtigt, men da jeg havde anledning til at gå gennem haven, tænkte jeg på ordene i den smukke sang »Jeg stod idag, hvor Jesus stod«. Det er svært at beskrive de bevægende følelser, man har ved en sådan oplevelse. At være klar over og vide, at Frelseren levede her på jorden og tilbragte sit liv på denne egn. Så få

troede på ham, og selv idag er der mange i hans fødeland og her, hvor Han udførte sine mirakler, som venter på at Han skal komme for første gang. Andre siger, han eksisterede, men anerkender Ham ikke som verdens Frelser og Forløser.

Vi så ruinerne af Davids og Salomons templer, og den klippe hvor det siges, at Abraham skulle ofre sin søn.

Vi passerede den gamle jødiske grædemur og gik videre til Graven, som vor fører fortalte var det mest logiske sted for den grav, hvori Kristus blev lagt efter sin korsfæstelse. I nærheden er højen Golgatha, hvad der betyder hovedskal. Man ser tydeligt omridset som en meget stor hovedskal på højens side. Graven var solidt bygget, og vi har fået at vide, at Kristi legeme blev lagt i graven af Josef fra Arimatæa (Matt. 27:57—60).

Den næste dag gik vi gennem Mandeltræ-porten. Den ene side af porten er Jordan, den anden Israel, og begge sider er bevogtet af bevæbnede soldater. Vi var nu i Jerusalem, Israel. Vi besøgte Kong Davids grav på Zions Bjerg, og den sal, hvor den sidste nadver blev holdt. Vi gik til det smukke nye hebraiske universitet, hvor vi så nogle af Dødehavsrullerne. De blev fundet i store stenkrukker. På en af rullerne var skrevet følgende ord: »Morgenstjernerne samlede sig imod den onde«.

Den følgende dag besøgte vi Marias Kilde og Josefs værksted og kørte ind i Galilæa, til Tiberia ved Galilæasøen — forbi den skråning, hvor Jesus samlede folket og talte til dem, passerede Kapernaum og det sted, hvor Jesus gav Bjergprædikenen.

Vi sejlede over Galilæasøen i motorbåd, vandet var blåt og meget roligt og omgivet af skønne, bølgende bakker. Jeg lod mit sind dvæle ved ordene i den smukke sang »Mester, se uvejret truer«, og hvorledes bølgerne på Frelserens befaling blev stille, og freden faldt over Hans apostle, som ledsagede ham. Fred kan komme til alle, som vil tjene Ham og holde Hans bud. Kun ved denne tro på Ham og ved at gøre de ting, Han har befalet, kan virkelig glæde komme ind i vort liv.

Efter vor vidunderlige tur i det Hellige Land, hvoraf jeg kun har kunnet fortælle en lille del, tilbragte vi flere dage i Haifa, Tel Aviv, Athen og Rom.

Det er næsten umuligt at fortælle jer om alle de store templer og andre bygninger, som blev bygget af disse tidlige civilisationer.

For blot at nævne nogle af de mere moderne bygninger: Peterskirken, det Sixtinske Kapel ved Vatikanet, mange vidunderlige museer og kirker — det var en stor oplevelse at se det skønne arbejde, udført af kunstnere af alle slags. Vi er klar over, at disse gaver gives til mennesket til menneskehedens bedste. Den store romerske vandledning, som fører 150.000 tons vand dagligt ind i Kæsarea, er et stort ingeniørarbejde.

Paulus og Timoteus kom til Kæsarea for at undervise de hellige, Peter var her også en tid, og her blev Kornelius en kristen.

Det var en stor oplevelse, som jeg aldrig vil glemme. Den har givet mig en bedre forståelse af de problemer og vanskeligheder, som mødte de første kristne. Den har givet mig en bedre forståelse af og kærlighed til vor Frelser; Han var altid villig til at give alt til fremme af Herrens værk. Hans liv gik med at prøve på at få andre til bedre at forstå livets betydning og hvorledes vi skal opnå glæde i dette liv og i livet herefter.

Vi har idag lejlighed til at gøre det samme. Vejen er blevet åbnet for os, hvorved vi kan opnå evigt liv. Vi må bruge hver dag og få mest fordel ud af den. Vi må være villige til at efterleve alle Hans bud, og være sande og trofaste til enden.

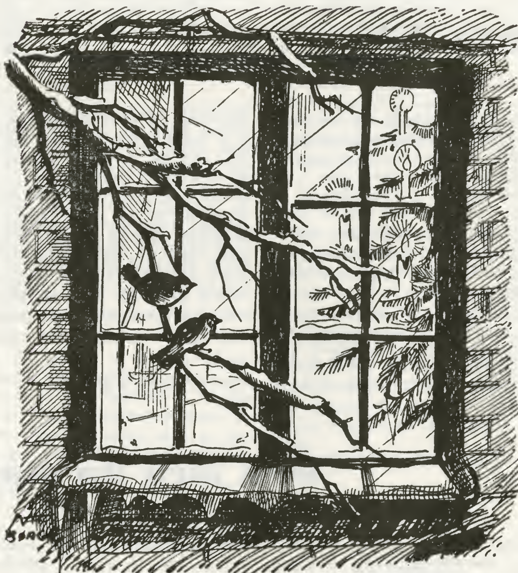
Jeg er så taknemlig for Jesu Kristi evangelium, og jeg ved det er sandt. Jeg vil altid være taknemlig for det privilegium, at jeg kom til Danmark på mission. Jeg er taknemlig for alle de vidunderlige hellige og venner, og jeg beder, at vor himmelske Fader vil velsigne jer med sundhed og styrke og et ønske om altid at tjene Ham.

Må jeres hjerter og jeres hjem være fyldt med fred og glæde i denne juletid.

Mary G. Sorensen.

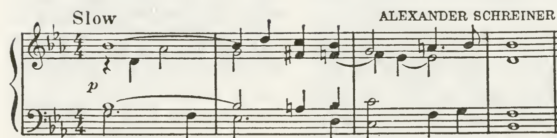
2070 Walker Lane,

Salt Lake City, Utah.

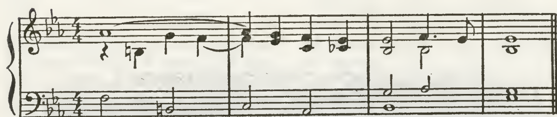

Søndagsskolen

Nadververs for december:
»Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden ....« (Matt. 6:24).

Søndagsskolesang for december:
»Langt, langt herfra, nær ved Bethlehems stad«. (Nr. 143 i den blå sangbog).

»Langt, langt herfra, nær ved Bethlehems stad«, forfatter og komponist J. MacFarlane, er en kort, glad sang til en frydefuld juletid. Sommetider synes forventningerne og forberedelserne til julen vigtigere for børn end det virkelige formål med helligdagen. Det er nødvendigt, at vi indprenter de unge den virkelige betydning af et guddommeligt barns fødsel.

Denne sang er en udmærket anledning til at indprente betydningen af vor Frelsers fødsel. At fortælle er ikke det samme som at undervise, så det er nødvendigt, at vi til overmål viser, at vi er lige så grebne af denne begivenhed, som om vi havde været en af hyrderne. Den kendsgerning, at de var nærmere ved begivenheden og levede på en tid, hvor der var færre bekvemmeligheder, behøver ikke at gøre det mere vigtigt for dem end for os. Det burde give alle kristne en følelse af virkelig glæde. Hvis denne følelse trænger igennem, kan vort ansigt, vor holdning og hele stemningen altsammen hjælpe med til at fortælle om den sande betydning af julen.

Noget af det skønneste ved denne sang er, at ord og musik passer sammen. Vigtige ord synges på længere noder, indtil sangen munder ud i budskabet om »Ære til Gud!«

Sørg for at overholde rytmen, således som den er skrevet. Dette er en julesang, som også børnene burde bruge og glæde sig over hele deres liv. Hjælp dem at lære den korrekt, så de fortsat vil bruge den med iver og sikkerhed.

Mary W. Jensen.

(Søndagsskolesangen for januar 1965 vil blive »Bøn er et hjertes indre sang«, nr. 152).

Den jord du står på!

(Fortsat fra forrige nr.)

Et andet eksempel på en vis og god hensigts tilstedeværelse kan vi finde i den jord, du står på. Herren henviser ofte til naturen, tænk på liljen på marken, på regn og høst, i Jobs bog beskriver Gud dyrene og elementernes kræfter, o. s. v.

Men lad os se på vor egen jord. Esajas siger *(40—12):* »Han har udstrakt målesnoren over den, Han har vejet højene i vægtskåler, og bjergene med vægt, han har målt vandet med sin hule hånd, og afmålt himmelen i spand, og han har samlet jordens støv i tredingsmål«.

Her har vi en guddommelig inspiration fra Herren til Esajas, her er tale om MÅL og VÆGT.

Brødre og Søstre, mål er tal og atter tal. Vægt er gravitation, elektrisk og magnetisk tiltrækning. For at kunne beherske disse to begreber fuldkomment må man være den fuldkomne matematiker, tænk tanken helt igennem, er dette ikke sandhed?

Læs sætningen »Han har samlet jordens støv i tredingsmål« igennem igen, og tænk jer Gud samle jordens mindste dele sammen til en jord, og tænk jer

dette arbejde gjort ved hjælp af mål og vægt, tal og tyngdekraft.

Denne tanke svimler for os, fordi vi ikke har evnen til at forestille os dette begreb, som det i virkeligheden må forløbe som en skabelsesproces. At den jord, du står på, er målt og vejet og på alle måder har bestemte størrelsesforhold, vil for den skarpe iagttager sige, at hvis dette ikke var tilfældet, ville den simpelthen gå til grunde.

Tænk på vore sateliter, der kun kan holde sig i deres kredsløb i en bestemt bane omkring jorden et kort stykke tid for derefter at gå deres undergang i møde.

Hvis vor jord ikke havde lige nøjagtig den vægt den har, hvis den var bare lidt lettere end den er, så ville den fjerne sig ud i verdensrummet til stor fare for sine omgivelser. Hvis den modsat vejede lidt mere end det er tilfældet, så ville Solens tiltrækning få overhånd og jordbanen blive kortere og nærmere Solen ved hvert omløb for tilsidst at forårsage en ødelæggende kollision. Altså må jorden og solen være udregnet i forhold til hinanden.

Vi kan gå videre og prøve at se nærmere på hele systemet af kloder, der hører til vor galaxe. Hvis jorden nu var den eneste klode, der roterede omkring solen, så blev der kun trukket i den fra denne ene side, og før eller senere ville vi uvægerlig nærme os solen, med ovennævnte resultat som følge, men ude i rummet er anbragt en del kontravægte til at styre hele gravitationsfeltet, og ser vi nøjere på disse kontravægte, så har de forskellig størrelse og forskellig vægt. Vi nøjes med at fastslå dette, en nøjere redegørelse for dette forhold, ville fylde en 4—5 sider. Men så meget må medtages, for at vi kan fatte disse forskellige størrelser og vægte, at vi skal lægge mærke til rotationsplanet og de største kloders anbringelse i forhold til de mindste, de ligger nemlig lige nøjagtigt i planet, hvor de skal. En ombytning af bare den mindste klode med en anden, eller en lille forskydning i rotationsfeltet ville ødelægge hele herligheden.

Eller vi kunne tænke os den tanke, at en anden klode ville blive puttet ind i mekanismen. Ja, jeg behøver vist ikke at gå mere i detailler, vi kan på nuværende tidspunkt se, at det ikke kunne lade sig gøre, hvis hele vort verdenssystem skulle bestå uforstyrret så længe Herren ønsker det. Den mindste lille fejlregning på en satelit forstyrrer hele programmet, og jeg vil her holde mig til Herrens egne ord, at i hans regning er der ikke plads for hverken små eller store fejl. Et bevis på Guds tilstedeværelse kan findes i dette vældige nøje afmålte værk, og hvis der endnu er tvivl hos dig, så se dig for, hvis du har øjne at se med, og hør, hvis du har øre at høre med. Gud vor Fader har regnet timer, dage, uger, måneder og år ud på sekundet. Jeg gentager, det er alt sammen regnet ud med sekunders nøjagtighed. Vor jord drejer sig om solen på 24 timer, det er afpasset i forhold til din arbejdskraft, det er afmålt i forhold til din søvn og hvile, til dit legemes størrelse og dets vægt. Til dyrenes behov for føde, til planternes behov for lys, for dagens varme og nattens kulde.

Tænk den forfærdende tanke, at der blev lagt nogle timer til dagens og nattens længde, dagene ville blive for lange og for varme, og nætterne ville blive for kolde. Planterne ville udtørre i varmen, og ville ikke kunne tåle de store temperatursvingninger, de ville dø, og alt der var afhængigt af dem, måtte dø.

Således er det ikke, Gud har udregnet alt med dele af sekunders nøjagtighed. Hvor de forskellige kloders stilling vil være at finde ved næste år, ja om 10 eller 30 år, kan vi prøve at efterregne, og vi kan være forvisset om, at det skal vise sig at stemme på sekundet, for Gud har sagt os det, Han har afvejet det hele, så det er underlagt en matematisk lov, som består så længe han vil, at det skal bestå.

Hvis vi ser på Merkurs rotationstid 88 døgn, hvilke er en såkaldt bunden rotation, det vil sige, at Merkur altid vender den samme side til solen, kan vi let forestille os en ulidelig hede på lyssiden, og kolossale frostgrader på skyggesiden. Her er ikke plads for mennesket at være, og går vi fra Merkur til de store kloder som Jupiter og Saturn med deres omløbstid på 10 timer, kan vi også nok indse, at en dag på 4—5 timer ikke er tilstrækkelig til, at liv i den form vi kender her, kan opretholdes.

Lad os også prøve at forestille os vor jord noget større end den er, vi ville da møde tyngdekraftens problemer i en grad, vi slet ikke havde tænkt os. Jorden ville ved sin større masse tiltrække os langt kraftigere, end den gør. Vi ville blive fuldkommen udmattede efter en arbejdsdag, ja, det ville sætte sig spor i træernes vækst, grundvandets stilling, jordskorpens beskaffenhed, ja på utallige små og store ting, vi slet ikke havde troet.

Men Gud har i sandhed målt og afvejet alt i forhold til hinanden, det må Han jo have, ellers ville vi finde et af disse forhold, vi lige har nævnt, i kaos, for når en ting bliver overladt til sig selv, går den sine egne veje, til forstyrrelse for sine omgivelser. Alt dette er for mig et bevis på tilstedeværelsen af en REGNEMESTER af formidable dimensioner. Prøv at standse en liden stund og udregn dette vældige system, hvor alting du ser for dine øjne, er afmålt i forhold til alt andet, og erkend at du er for lille til at sige, der er ingen arkitekt bag dette bygningsværk, der er ingen Gud til, det hele er en ren og skær tilfældighed.

Kære søskende, det var bare to små ting, to ganske almindelige eksempler på Guds tilstedeværelse i det, vi kan se omkring os i det daglige liv. Hvis vi går dybere i Ånd og Grundstof, vil vi rende panden lige imod Ham. I mikrokosmos, i den elektromagnetiske bølgeskala, i kvantemekanikken, i hele den verden vi ikke kan se med vore øjne, men hvis eksistens brintbombens øresønderrivende knald har bevist, der er Han endnu tydeligere at se, bare på en anden måde. Jeg ved, at det, jeg skriver her, ikke er en årsag, men kun en virkning, hvad årsagen er, det er Hans hemmelighed. Den benytter Han på en måde, vi kun kan være tilfredse med, og lad dette være os nok.

Hver lærer og lærerinde, lær alt hvad I formår om Guds værk og Hans veje, så I kan gendrive det, som er tomme og fordrejede lærdomme uden hold i virkeligheden, så kan vi gøre os håb om, at den ungdom, vi skal undervise, selv får lyst til at undersøge, om det de lærer hviler på en sandfærdig grundvold, eller hvor det hører hjemme.

Venlig hilsen

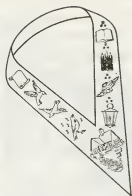
Knud Edsberg.

Næste gang vil vi tale lidt om Søster Donna Sorensons budskab til os, og hvad vi skal gøre for at udføre dette arbejde. Og så vil jeg benytte lejligheden til at opfordre jer til at skrive til distriktsbestyrelsen og forelægge dem jeres problemer. Adr. er for Sjællandsdistriktet: Br. *Eivind Nordby-Larsen,* Hegnshusene 137, København Brh., og for Jyllands vedkommende: Br. *Karl Blohm,* Strandvejen 219, Sædding, Esbjerg.

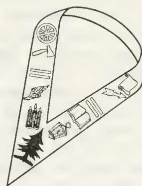
På Hovedbestyrelsens vegne.

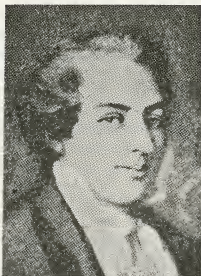
K. E.

PRIMARY

December er den travleste måned i året, vi har nok at tænke på med at forberede julen; der skal bages, ordnes julepynt, købes julegaver, ja, der er ikke den ting, vi ikke skal ordne.

Men den 23. december skulle vi alligevel holde en pause midt i al travlheden.

Den 23. dec. 1805 blev *Joseph Smith* født, vi bør især denne dag tænke på ham og alt, hvad han gjorde for Kirken i den første svære tid.

Alle Primary-lærerinder bør fortælle børnene, at Joseph Smith har fødselsdag den 23. december.

Når juletræet tændes og lyser så festligt,
så minder det også om Ham, hvis fødsel vi fejrer.
Lysene hjælper os til at huske på,
at Han er verdens lys, papir, blomster og guirlander,
at Han er den »rose, som blomstrer i vintersneen«.
Gaverne under træet fortæller os, at Han
er Guds største gave til menneskene,
de eviggrønne grene, at Han giver evigt liv.
Og træet selv minder os om, at denne
julenat blev i byen Bethlehem Han født,
Kristus, livets træ.

Hovedbestyrelsen ønsker alle en rigtig god og velsignet jul!

Centrum-Søndre Grens forældrefest

Søndag den 1. november blev der afholdt en dejlig forældrefest i den lille kirkebygning (Villaen) på Priorvej 12. Det var Centrum-Søndre Grens fælles Primary, der havde inviteret.

Festen var arrangeret som et almindeligt Primarymøde, for at forældrene kunne få et lille indblik i, hvad børnene lærer og hvordan de bliver undervist.

Efter åbningssang og bøn bød præsidentinden, søster Vibeke Neumann Johansen, velkommen til alle og takkede alle funktionærer i Primary for hjælp og støtte. Derefter sagde grenspræsident Vagn Røder, Søndre Gren, tak til forældre, både ikke-medlemmer og medlemmer, for deres store interesse for Primary.

Præsidentinden gav standarden »Vi er vor himmelske Faders børn«.

Derefter fordelte børnene og forældrene sig i klasserne, og det var dejligt at høre, hvorledes børnene kunne svare på de spørgsmål, der blev stillet dem, det er tegn på, at de havde været opmærksomme i timerne, der var gået forud. Og efter klasserne samledes alle i kirkesalen igen, hvor nogle fædre udtalte deres tilfredshed med, hvad børnene får ud af at gå i Primary.

Og der sluttedes med sang og bøn.

Der var ca. 70 tilstede ialt.

Efter mødet var der dækket et dejligt bord med forskellige forfriskninger, som satte punktum for en dejlig Primaryfest.

Den bedset julegave

er en af Kirkens bøger eller et abonnement på STJERNEN

PRISLISTE:

MORMONS BOG	»	8,00
MORMONS BOG, bibelpapir, guldsnit	»	10,00
LÆRE OG PAGTER	»	6.50
DEN KOSTELIGE PERLE	»	6,50
BIBEL-CITATER	»	2,50
ET STORT OG FORUNDERLIGT VÆRK	»	15,00
EN ADVARSELS RØST	»	3,50
TROSARTIKLERNE, stift bind	»	7,00
TROSARTIKLERNE, blødt bind	»	9,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, stift bind	»	7,00
PROFETEN JOSEPH SMITHS LÆRDOMME, blødt bind	»	7,50
HVEM ER MORMONERNE? (ny udgave)	»	3,00
VEIEN TIL FULLKOMMENHET (norsk)	»	10,00
MORMONISMEN I BILDER (norsk)	»	30,00
SØNDAGSSKOLE-SANGBOG	»	1,00
SLÆGTSBOG, heftet	»	7,00
STJERNEN, årsabonnement	kr.	25,00
(i udlandet $ 5,00)		
STJERNEN, halvårsabonnement	»	13,00
(i udlandet $ 3,00)		
(Gavekort kan fås uden ekstra betaling)		
GENEALOGISKE SKEMAER:		
Familieskemaer, engelske eller danske	»	0,12
Anetavler, engelske eller danske	»	0,12
Anetavler, halvcirkelformede, til 10 generationer	»	6,50
do til arbejdsbrug	»	5,50
MAPPER TIL GENEALOGISKE SKEMAER .. kr. 10,00, kr. 21,00	»	35,00
SLÆGTSKALENDEREN	»	7,00
PLATTER (bornholmsk keramik) med Salt Lake Templet	»	3,00

Vi har nogle enkelte indbundne eksemplarer af STJERNEN af tidligere årgange, nemlig følgende i farverne *blå, rød, grøn* eller *brun*:

1960, 1961 og 1962 à 22.00 pr. bind,
1963 à 45.00 pr. bind.

Ovenstående bøger og andet materiale kan bestilles på missionskontoret ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER- DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Der må regnes med en leveringstid på 1 uge, idet det tager 3-4 dage at få pengene pr. giro.

Husk altid på talonen at anføre, hvad De ønsker, også selv om De har sendt brev med bestilling i forvejen.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* tirsdag og onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

PRÆSTEDØMMET

At dele evangeliet med andre

»Intet er så smittende som et godt eksempel« er en talemåde, som har særlig betydning for medlemmerne af Jesu Kristi Kirke. Det er en pligt for enhver, som er døbt i Kirken, at leve et eksemplarisk liv. Som Frelseren formanede i sin Bjergprædiken: »Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.« *(Matt. 5:16).*

Over hele verden er mange mennesker blevet interesseret i Kirken på grund af det venskab og det gode eksempel, som en person, som allerede er medlem, har vist dem. Kirkens medlemmer kan ikke komme udenom ansvaret for at dele evangeliet med andre. Det er muligt for enhver at få den glæde, som overgår al forstand, ved at dele evangeliet med sine venner og bekendte. Storheden ved dette missionærarbejde synes at få én til at erindre sig Jesu udtalelse:

»Og atter, dette riges evangelium skal prædikes i hele verden til et vidnesbyrd for alle nationer; og da skal enden komme, eller de ugudeliges undergang.« *(Den Kostelige Perle, Joseph Smith, 1:31).*

I betragtning af den kendsgerning, at hvert medlem af Kirken har fået den store velsignelse at blive medlem af Kirken som et direkte resultat af missionærarbejde et eller andet sted i sin families historie, får spørgsmålet »Hvorledes blev du medlem af Kirken?« os bestandig til at være taknemlige for den missionær, som delte evangeliet med en af vore forfædre. Følgende to spørgsmål vil, hvis de stilles af et medlem af Kirken, åbne et nyt perspektiv for chancer for dem, der får del i dem. Det første spørgsmål er »Hvad ved De om mormonerne?« og det andet spørgsmål er »Vil De gerne vide mere?« Denne enkle fremgangsmåde har åbnet dørene for tusinder til at høre om evangeliet.

De vil få velsignelsen ved at dele evangeliet med andre i den udstrækning, hvori De vil tage imod udfordringen til at være missionær for Kirken.

(Fra Improvement Era, Januar 1962)

At få nye medlemmer ind i fællesskabet

De fleste af os er sommetider i vort liv flyttet til nye steder, hvor vi har stået overfor ængstelsen ved ikke at kende nogen. Husker du den første gang, du rejste hjemmefra for at studere et andet sted, for at søge arbejde, for at drage i missionsmarken eller andre anledninger, hvor det har været nødvendigt at træffe nye folk i ukendte omgivelser? Disse oplevelser er tilintetgørende, og man føler sig utilpas, indtil man lærer nogen at kende og føler, at man er blevet akcepteret.

Denne situation vedrører også nye medlemmer, som har taget imod evangeliet. De er ivrige efter at blive en del af gruppen og er glade for den venlighed, nogen viser dem ved at strække en venskabshånd ud imod dem og invitere dem til de forskellige aktivitetskredse. Når de på denne måde optages i Kirkens aktiviteter, bliver de lærdomme, som missionærerne har lært dem, levende og virkelige, i forhold til kærligheden til medlemmerne i grenen.

Der er ingen plads i evangeliet til »kliker«. Se dig omkring ved Kirkens sammenkomster og vær sikker på, at ingen er blevet udelukket af gruppen. Det er kun endnu et trin i udviklingen af den sande kristne ånd, at vi alle byder hjertelig velkommen til de ukendte ansigter, som vi møder, når vi overværer Kirkens aktiviteter. Det er måske første gang, disse mennesker har overværet et af vore møder, og det indtryk vi giver dem, vil utvivlsomt være varigt.

Når et menneske er blevet døbt og har fået håndspålæggelse, er han medlem af Kirken og skal akcepteres som sådan. Vi har ikke ret til at sætte ham på prøve eller vente, til vi ser, hvor trofast han vil blive, før vi anerkender ham som vor ven og medarbejder i Jesu Kristi evangelium. Den afgørende faktor med hensyn til, hvor trofast et menneske vil blive, afhænger af den opmuntring, den kærlighed og det venskab, der vises ham af de andre medlemmer i Kirken.

Af få nye medlemmer ind i fællesskabet er en udfordrende pligt, som påhviler ethvert medlem af Kirken. Har du troen på at tage imod nye medlemmer som dine venner? Har du det mod og den kristne ånd, der kan få dig til at gå bort fra din egen vej og invitere et nyt medlem til at deltage sammen med dig? Når du besvarer disse spørgsmål, så tænk på historien om den barmhjertige samaritan, som fandt det rigtigt at tage sig tid til at give en ukendt broder føde og klæder. Det ville også være godt at erindre Jakobs udtalelse:

»En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: At besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.« (Jakob 1:27).

Alt for ofte kan en »sluttet gruppe-atmosfære« lukke en nyankommen ud, enten den nye er et nyt medlem i evangeliet eller en ny i kaldet. Lad os beslutte nu at gøre et større arbejde for at få e n h v e r til at blive en del af hele flokken.

(Fra Improvement Era, Februar 1962).

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

»Hold derfor tålmodigt ud, indtil I er fuldkomne.« *(L. og P. 67:13).*

Formål: At lære værdien af stadig tålmodighed i bestræbelsen for at nå fuldkommenhed.

I sin uforlignelige Bjergprædiken gav Frelseren et stort men også yderst vanskeligt bud at adlyde. Han sagde: »Vær I derfor fuldkomne, som eders himmelske Fader er fuldkommen.« *(Matt. 5:48).* Lige siden den tid, hvilket er ca. 2.000 år siden, har samvittighedsfulde Herrens efterfølgere været interesseret i den befaling og har undret sig over, om det virkelig er muligt for ufuldkomne mennesker at blive lige så fuldkomne som deres himmelske Fader. Et af de svar, der er givet på dette ældgamle spørgsmål, er, at så længe man gør alt, hvad der er muligt for at blive fuldkommen, er man på vej til fuldkommenhed, og gør derfor alt, hvad man kan for at opfylde Herrens befaling.

Et andet svar på spørgsmålet findes i afsnit 67:13 i Lære og Pagter. Hele verset lyder således: »I kan ikke tåle Guds nærhed eller engles betjening. Hold derfor tålmodigt ud, indtil I er fuldkomne«. Betydningen af at øve tålmodighed i at nå til fuldkommenhed blev også fremsat af apostlen Peter, da han i sit 2. brev til de hellige på hans tid formanede dem til »... til jeres tro at føje dyd, til dyden indsigt, til indsigten afholdenhed, til afholdenheden tålmodighed og til tålmodigheden gudsfrygt.« *(1. Peter 1:5—6. King James edition).*

Er der da mulighed for, at vi, hvis vi flittigt udøver de karakteregenskaber, som omfatter tålmodighedens og udholdenhedens egenskaber, kan nå til fuldkommenhed?

Hvad er det for karakteregenskaber? Nogle af de vigtigste er venlighed, mildhed, selvbeherskelse, langmodighed.

Lad os ganske kort betragte hver af disse egenskaber i den forbindelse, de har med udholdenhed.

Venlighed er grundlaget for tålmodighed og udholdenhed. Tålmodige mennesker er milde, forstående, hensynsfulde og gode. Når vi opøver disse træk, udviser vi tålmodighed.

Mildhed er et andet karaktertræk, som omfatter tålmodighed. Et menneske med et mildt væsen, som tager hverdagens små prøvelser og ærgrelser roligt og ligevægtigt. Erfaring i at møde disse små problemer på denne måde opøver styrke til at møde og løse de store problemer, når *de* kommer. Vi kan allesammen opøve dette træk af tålmodigheden.

Selvbeherskelse er en af de vigtigste sider af tålmodigheden. Man kan ikke herske over andre, før man har lært at herske over sig selv. Selvbeherskelse vil sige at kunne beherske sine følelser, sin vrede og sin appetit. Selvbeherskelse betyder selvbetvingelse.

Langmodighed er endnu en side af tålmodigheden. Selv den mest rolige livsførelse vil møde skuffelser, mismod, nederlag og fejlslagning. Evnen til at møde disse ting med en god ånd, frisk mod og godt humør er en vigtig side af langmodigheden. Mod til at rejse sig og prøve igen, når man er blevet slået ned — og evnen til at holde ud til enden — er væsentlige træk af tålmodigheden og udholdenheden.

Den enkeltes udholdenhed har spillet en overordentlig vigtig rolle i Kirkens historie og udvikling. Dette gjaldt især om pioner-vandringen mod vest med alle de prøvelser, trængsler, forhindringer og skuffelser, som de hellige tålmodigt mødte, inden de sejrende drog ind i Saltsødalen. Da de var længst nede i mismod, komponerede William R. Clayton den storslåede, udødelige sang:

Kom, kom Guds folk, fremad og frygter ej,
Kun med mod fremad drag!

Skønt tornestrø'et kan synes denne vej,

Gud er med os hver dag!
Os bedre er at jage væk
Unyttig kummer, kval og skræk;
Og fryd bor da i hver i en sjæl,
Alt er vel, alt er vel!

Der er en, som meget klogt har sagt: »Tålmodighed styrker ånden, mildner humøret, stiller vreden, udsletter misundelsen, undertrykker stoltheden, tøjler tungen og styrer hånden.« (Horn, *Youthful Quotes,* page 453).

»Tålmodighed er fredens sjæl. Af alle dyder er den den, der er nærmest beslægtet med himlen. Den får mænd til at ligne guder.«

► BEMÆRK! ◄

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned,* og bedes sendt *direkte* til STJERNENs kontor, *ikke* sammen med *rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk,* og skriv bag på *hvert* enkelt billede *grenens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

HUSK AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Prisen for et helt år er kr. 25,00 i Danmark og $ 5,00 i udlandet, frit tilsendt. I Danmark bedes beløbet venligst indbetalt på postgirokonto nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive »Stjernen«.

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Søndre Gren:

Cæcilie Emilie Hansen, Lukretiavej 5, 75 år den 9. december.

Frederikshavn:

Anna Therese Christensen, 75 år den 19. december.

Aarhus:

Evald Bryldt, 90 år den 20. decbr.

Erna Sørine Jørgensen, 65 år den 2. december.

Jensine Kirstine Jensen, 60 år den 22. december.

Peter Trust, 80 år den 26. decbr.

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionærer i den danske mission, *Finn Stenberg Hansen* og *Norine Brown Hansen,* har den 27. august fået en søn, som har fået navnet Christian. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Aalborg:

Den 4. juli viedes i Aalborg søster *Karna Sine Andersen Bredgaard Jensen* til broder *Svend Erik Thostrup Østergaard.* Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Nyt fra Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *David Sorensen* og hustru Bonnie, fik den 15. september en datter, som har fået navnet Sheryl-Lee. Stjernen ønsker hjerteligt til lykke!

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Ernest Grenn Clark,* viedes den 3. september i Salt Lake Templet til Kathy Hinton. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tak!

Hjælpeforeningen i Centrum Gren vil gerne på denne måde takke alle, som deltog i vores basar og med deres indsats gjorde denne aften så vellykket. Hjertelig tak! *Inger Hentzen,* præsidentinde.

Hilsen fra Norge:

Ældste Niels Ove Andersen, som er på mission i Norge, sender følgende:

Hermed de hjerteligste hilsner og ønsker om en god jul og et godt nytår til Odense Grens medlemmer og til medlemmerne i den danske mission.

Niels Ove Andersen.

VELSIGNELSER:

Aalborg:

4. oktober: Ejner Kjeldsen Sørensen og Annelise Hellemann Sørensens søn, *Michael Hellemann Sørensen,* velsignet af sin fader.

København Nordre Gren:

2. august: Knud Glargaard Rasmussen og Anna Elly Jensen Rasmussens to døtre, *Anette Glargaard Rasmussen* og *Linda Glargaard Rasmussen,* velsignet af henholdsvis ældste Steven Pedersen og ældste Henry Isachsen.

6. september: Gert Oliver Torp Roesen og Paula Lillian Grønquist Roesens søn, *Jan Flemming Roesen,* velsignet af ældste Dale E. Nielson.

København Centrum Gren:

1. november: Jørgen Otto Nielsen og Irma Josefsen Nielsens søn, *Jack Nielsen,* velsignet af broder Arthur Nielsen.

Amager:

4. oktober: Hans Clausen Pilegård og Annett Højer Pilegårds to sønner, *Bo Pilegård* og *Martin Pilegård,* begge velsignet af broder Henri Gerhard Olsen.

Slagelse:

Børge Grand Hansen og Anny Eleonora Pedersen Hansens datter, *Eva Grand Hansen,* velsignet af sin fader.

DØDSFALD:

København Centrum Gren:

Den 24. september døde søster *Ida Sofie Amalie Jensen Rasmussen,* 54 år gammel og blev begravet fra kirken på Priorvej den 27. september. Æret være søster Rasmussens minde!

Den 27. september døde søster *Dagmar Nielsen Magnussen,* 49 år gammel. Æret være søster Magnussens minde!

Amager:

Den 12. september døde søster *Marie Elise Nielsen,* 82 år gammel, og blev begravet fra kirken på Kretavej den 16. september. Æret være søster Nielsens minde!

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
København Nordre Gren: 6. sept.:		
Kim Bjarne Munck	Diakon	Broder Jørgen Ljungstrøm
13. september:		
Erling Lasse Roesen	Diakon	Broder Frederik Sørensen
København Centrum Gren: 25. okt.		
Svend Erik Stokmann Irvold	Ældste	Missionspræsident R. Earl Sorenson
4. oktober:		
Helge Madsen	Lærer	Broder Knud Hentzen
1. november:		
Preben Valdemar Mathson Larsen	Diakon	Broder Poul Petersen
Frederikshavn: 29. oktober:		
Benny Uffe Christensen	Diakon	Broder Jens M. Christensen
Nordsjælland: 25. oktober:		
Kaj Winther Lauridsen	Ældste	Broder Josef Thomas Asmussen
Slagelse: 25. oktober:		
Hans Georg Aspe	Ældste	Broder Josef Thomas Asmussen
Aarhus: 4. oktober:		
Thøger Christensen Dyhr	Diakon	Ældste Richard Dorsey
Svendborg: 13. oktober:		
Lennart Peter Andersen	Diakon	Ældste Rulon L. Skeem

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse ved:
København Søndre Gren: 31. okt.: Ella Ketty Helga Christensen	Ældste David Hermansen	Ældste Steven Streeper
København Centrum Gren: 29. aug.: Ernst Anderson	Broder Ole Køster	Broder Arnold Køster
3. oktober: Preben Valdemar Mathson Larsen	Ældste Henning Jensen	Broder Bent Lindhardt
20. oktober: Alice Jørgensen	Ældste Bryce Christensen	Ældste James McKee
31. oktober: Stella Bramm Vejnaa	Ældste Stephen Petersen	Broder Palle Hatting
Odense: 3. september: Kenneth Johannes Becker Pedersen	Ældste Brigham S. Østergaard	Ældste Ronald Stanfield
Svendborg: 24. oktober: Poul Michael Andersen	Ældste Clyde Summers	Ældste Glenn Hansen

Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:
16. oktober:		
Jens B. Madsen	Hvidovre	Aalborg
Richard Michaelis	Aarhus	Frederikshavn
Harold G. Wilsted	Kolding	Herlev
Glen Simmons	Esbjerg	Kolding
Clarke Echols	Nykøbing F.	Aarhus
Ford L. Stevenson	Østerbro	Amager
Don J. Christensen	Hvidovre	Amager
Terry N. Booras	Odense	Herning
Richard Poulsen	Haderslev	Esbjerg
D. Raymond Christensen	Fredericia	Haderslev
LeRoy Lynn Larsen	Aalborg	Fredericia
John T. Lever	Brønshøj	Glostrup
Steven N. Streeper	Birkerød	Brønshøj
John Sorensen	Amager	Hvidovre
Paul L. Smith	Roskilde	Valby
Frank W. Olsen	Charlottenl.	Vesterbro
Donald B. Gundersen	Frederikshavn	Østerbro
David W. Freeman	Herning	Charlottenl.
Max J. Ricks	Odense	Birkerød
Thyce O. Petersen	Randers	Odense
David Flinders	Kbh. Indre By	Odense
Glen Howard Hansen	Holte	Svendborg
Rulon L. Skeem	Svendborg	Randers
Gunnar Reierson	Valby	Skive
Dennis Read	Amager	Frederiksberg
Richard A. Burningham	Slagelse	Roskilde
Stephen G. Poulsen	Frederiksberg	Slagelse
Dennis Tolboe	Skive	Søborg
L. Brent Christensen	Frederiksberg	Missionskont.
Vera L. Dunn	Odense	Vejle
Margene Anderson	Esbjerg	Vejle
Georgia J. Elmer	Esbjerg	Aalborg
Elese Christensen	Odense	Missionskont.

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 10. november ankommet til den danske mission:

Karen Marjorie Brown fra Ephrata, Washington, beskikket til at arbejde i Horsens.

Henri H. Jensen fra Garden Grove, California, beskikket til at arbejde i Søborg.

Paul Gee Paystrup fra Levan, Utah, beskikket til at arbejde i Brønshøj.

Samuel LeGrande Jones fra Boise, Idaho, beskikket til at arbejde i Rønne.

Rettelse:

Sætternissen havde været på spil i november nummeret af STJERNEN og havde kludret i billederne af de kvindelige missionærer på side 271. Vi beder de pågældende meget undskylde denne fejl og bringer hermed de rigtige billeder:

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

16. november:

Dennis R. Read fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet på Nørrebro.

James May fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet på Nørrebro.

Richard Nielsen fra Murray, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Garry Ray Cox fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Randers.

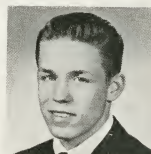

Carole Hyden

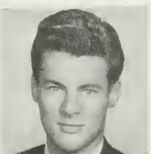

DeAnna Rae Yates

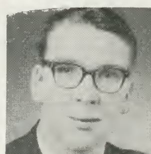

Karen M. Brown

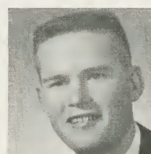

Henri H. Jensen

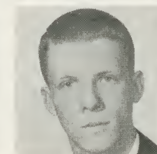

Paul G. Paystrup

Samuel L. Jones

Dennis R. Read

James May

Richard Nielsen

Garry R. Cox

GLÆDELIG JUL ønskes af

Corona TAPET

H. P. BALTZER
Begravelsesforretning
(Vanløse Ligkistemagasin)
Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

KLAVERSTEMNING
KELD NEUMANN JOHANSEN
91 07 79

Stereoanlæg billigt til salg. Båndoptager, grundig TK 45. Specielt m' efterklang og ekko. 2 × 10 W forstærker (Philips). 4 højttalere. Pladespiller med skab (hængereol). 2 magnetodynamiske pick-ups. Lyngvig-Jensen, Skattergade 31, Svendborg.

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens, tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb altid med garanti.

Centrum og Søndre Grens
PRIMARY
indbyder alle til
JULEKOMEDIE
torsdag d. 17. december kl. 19.00 præcis

Sara og Torkil Dresso
Karen Gøthgen
Anna Kragh
Mary G. Sorensen, David og familie
Harry F. V. Christiansen
Nordre Grens Præsidentskab
Ethel og Henry Kofoed
Caroline og Arthur Sørensen
Erna og Ejvind Nordby
Centrum Grens Præsidentskab
Anni og Kurt Corfitzen Nielsen
Lis og Hans Billeskov Jansen
Mary W. Kaiser
København Distrikts Hjælpeforening
Henny og Orla Rasmussen
Rebecca og Jørgen W. Schmidt
Christian Ringheim, Sydt. Mission

JULEBASAR

Hjælpeforeningen i Nordre Gren afholder **torsdag den 10. december kl. 19.00**
JULEBASAR OG JULEHYGGE I KIRKEBYGNINGEN PRIORVEJ 12
Salg af julegaver og forfriskninger. Der vil blive juleunderholdning, auktion over fjernsyn, broderier, mm.
Tag familien og naboerne med, alle er hjertelig velkommen.

PÅ GENSYN
HJÆLPEFORENINGENS
BESTYRELSE

En glædelig Jul og et velsignet og lykkeligt Nytår
ønskes alle søskende i Danmark

Vi elsker jer - Vi savner jer - Vi længes efter at se og høre fra jer.

Fhv. Præsident og søster Levi B. Thorup, Bryce, Ronda, Burgess og Lillan.